

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΙΟΥΝΗ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 44 ΔΡΧ. 30

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΟΠΟΙΟΣ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Πέτυχε το σταθεροποιητικό πρόγραμμα, είπε ο Σημίτης. Μόνο που η οικονομική κατάσταση δεν μπορεί να γίνει ρόδινη μέσα σε έναν και μόνο χρόνο. Γιαυτό, εργάτες και εργαζόμενοι θα κάνουν μεγάλο λάθος, αν από τη νέα χρονιά διεκδικήσουν ανθρώπινα μεροκάματα. Σ' ένα συμφωνησίμμε τον Σημίτη. Στο ότι δεν πρέπει να διεκδικήσουν αυξήσεις από τη νέα χρονιά, αλλά από ΤΩΡΑ. Και αυτό, ακριβώς γιατί πέρασε το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» ή καλύτερα όπως το λέει ο κάθε εργαζόμενος, η πολιτική της πείνας.

Και αυτή η πολιτική πρέπει να σπάσει. Αυτό είναι το βασικό. Το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να αποπροσανατολιστεί συζητώντας για το πως θα αντιδράσει στα νέα μέτρα, που θα ανακοινώσει η Κυβέρνηση για τη νέα χρονιά. Ούτε θα πρέπει στο όνομα της αντιμετώπισης των «φοβερών» νέων μέτρων να δεχθεί την σημερινή πραγματικότητα. Γιατί μπορεί ο νόμος που απαγορεύει τις αυξήσεις να λήξει στο τέλος του χρόνου, αλλά η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στους εργαζόμενους παραμένει. Και αυτή πρέπει ν' αλλάξει.

Ποια είναι αυτή η κατάσταση; Είναι η τεράστια απότομη και βίαια πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. 11% πτώση είχαν οι πραγματικές αποδοχές των εργαζομένων, σύμφωνα με την έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας Χαλικιά. Όμως η φτώχεια και η εξαθλίωση ενός λαού δεν μετρείται με τις στατιστικές υπηρεσίες του κράτους, που οδηγεί αυτόν τον λαό στη φτώχεια. Και το τι έχασε μέσα σ' αυτά τα δύο χρόνια του «σταθεροποιητικού προγράμματος» το ξέρει ο κάθε εργαζόμενος που έφτυσε αίμα για να τα βγάλει

πέρα. Αν αυτή η κατάσταση δεν αντιμετωπιστεί, αν δηλαδή ο κάθε μεροκαματιάρας δεν πάρει πίσω το μόχθο που του κλέψανε με βία αυτά τα δύο χρόνια, δεν μπορούμε να συζητάμε για τα «νέα» μέτρα. Γιατί κάθε μέτρο που θα εφαρμοστεί πάνω σ' αυτή την άθλια κατάσταση δεν μπορεί παρά να κάνει χειρότερη την κατάσταση των εργαζομένων.

Σύνδεση λέει ο Σημίτης του μισθού με την παραγωγικότητα. Στο δημόσιο μάλιστα το εφαρμόζει από την 1.1.1988. Θεω δηλαδή να πάρεις κάποια ψίχουλα, θα δουλεύεις διπλά και τριπλά. Αυτό δεν λέγεται αύξηση, αλλά ξεζούμισμα και νέα κέρδη για το κράτος και την εργοδοσία.

Μα πάνω απ' όλα είναι πρόκληση στην ταξική υπερφάνεια των ανθρώπων το μόχθος. Για δύο τουλάχιστον χρόνια λένε στους εργαζόμενους να δουλεύουν για την «σταθεροποίηση» της οικονομίας κάνοντας θυσίες. Και μετά απ' αυτό αρπάζει ένα καμπί και κουνώντας το στον αέρα συνεχίζει να δίνει διαταγές. «Όποιος δεν σηκώσει κεφάλι θα πεινάσει λιγότερο».

Παράλληλα με αυτή την μέθοδο αύξησης της εντατικοποίησης, συμβαδίζει και το χτύπημα του ωράριου των εργαζομένων. Διάφορα σχέδια ακούγονται για απελευθέρωση του ωράριου στη βιομηχανία, με την κατάργηση του πενήτηρου, την χρησιμοποίηση τέταρτης βάρδιας κ.λπ.

Από την άλλη πλευρά βάζουν χέρι στο Ι.Κ.Α. και στους ασφαλιστικούς οργανισμούς που βρίσκονται σήμερα σε αδυναμία να πληρώσουν και αυτές τις συντάξεις ακόμα.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα. Και πρώτα απ' όλα να

ξεσκεπάσουμε την υποκρισία του ψευτο-ΚΚΕ που ξεσηκώνει μεγάλο θόρυβο γιαυτά τα ζητήματα, όχι για να προστατεύσει τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά για να κρύψει το πιο βασικό.

Το πρόβλημα πρώτης γραμμής σήμερα για τους εργαζόμενους, το πρόβλημα της διεκδίκησης και κατάκτησης ενός ανθρώπινου μεροκάματου.

Αυτό είναι το ένα και το βασικό, το άλλο είναι η δημαγωγία τους, όταν τα νέα αυτά χτυπήματα προσπαθούν να τα φορτώσουν στην «δεξιά πολιτική» και ακόμα ετοιμάζουν τους εργαζόμενους να δεχθούν σαν «αριστερή πολιτική» μια πολιτική που ενώ δεν θα πάρει αυτά τα μέτρα θα κρατήσει τα μεροκάματα πείνας.

Αυτή είναι σήμερα η ταξική της ΕΣΑΚ. Μέσα από την άκρατη δημαγωγία της βρήκε την ευκαιρία και ταξική να εμφανίζεται και να συνεχίζει να ξεπουλά τον αγώνα των εργαζομένων για αύξηση στο μεροκάματο.

Και αυτό είναι ένα βασικό ζήτημα για να χαρακτηριστεί μια πολιτική αριστερή, μια οργάνωση αριστερή, μια κυβέρνηση αριστερή. Είναι να μπει μπροστά στον αγώνα της εργατικής τάξης για το ψωμί και την επιβίωση. Και αυτό δεν μπορεί να το κάνει κανένας Φλωράκης, Παπανδρέου ή Μητσοτάκης.

Χωρίς να παραμελήσουμε την πάλη απέναντι σε νέες επιθέσεις της αστικής τάξης πρέπει να στήσουμε πάνω απ' όλα την ενότητα και τον αγώνα μας πάνω στην βασική διεκδίκηση του ψωμιού.

Να ξεσκεπάσουμε και να απομονώσουμε τους Δημαγωγούς και τους απεργασπότες! Άλλος δρόμος δεν υπάρχει!

ΑΕΡΑ... ΕΛΛΑΣ!

Αέρα! ΕΛΛΑΣ

Έτσι απάντησε κάποιος διαβάτης στους δημοσιογράφους της ΕΡΤ όταν τον ρώτησαν πως έβλεπε τον αγώνα της άλλης μέρας με την Ιταλία. Αυτός με δυο λέξεις το είπε όλα.

Η εθνική ομάδα μπάσκετ είχε αποδωθεί σ' ένα πόλεμο. Τα εχθρικά έθνη έπρεπε να συντριβούν. Η Ελλάδα έπρεπε να θριαμβώσει.

Η εθνική ομάδα του μπάσκετ ήταν αυτές τις μέρες η ενσάρκωση των εθνικών πόθων. Μισή ντουζίνα άνθρωποι τρέχοντας δαιμονιακά έπρεπε να σηκώσουν πάνω τους τις ελπίδες ενός ολόκληρου έθνους, να εκδικηθούν για τις ήττες και τις ταπεινώσεις τους, να αποδείξουν τις κρυφές και παραγνωρισμένες του αρετές.

Έπρεπε ακόμα να κάνουν εκατομμύρια άλλους να ξεχάσουν έστω και για λίγο τις αθλιότητες της καθημερινής ζωής. Έπρεπε να τους ενώσουν όλους, παράγοντες, αστυνομικούς, παίκτες, εργάτες, νεολαίους, μικροαστούς, δημοσιογράφους, γραμματείς υπουργείων, στρατιωτικούς, έμπορους και βιομηχανούς να τους ενώσουν σε μια παράφορη πατριωτική έξαρση, σ' ένα παραλήρημα κρυσθών και δακρύων μέσα στη ζεστή αγκαλιά της γαλανόλευκης.

Αυτό το πέτυχαν. Έτσι η Εθνική μας νίκησε ακόμα την επίθεση Ιταλία και μπήκε στους τέσσερις πρώτους. Οι ξένοι δημοσιογράφοι οι ξένοι προπονητές και εμπειρογνώμονες, η Ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, όλοι δηλαδή οι εχθροί του έθνους κοντινοί ή μακρινοί, παλαιοί ή μελλοντικοί αναγκάστηκαν να παραδεχθούν την αξία μας. Αναγκάστηκαν να αναγνωρίσουν την αξία αυτού του περιφρονημένου και αδικημένου Δαυίδ της υδρογειού.

Όλοι τώρα μας βλέπουν με σεβασμό. Μπορεί να μην έχουμε μεγάλη βιομηχανία, μεγάλη λογοτεχνία ή κινηματογράφο, μπορεί λίγοι να θαυμάζουν τον τρίτο δρόμο του ΠΑΣΟΚ. Μπορεί να ζηπετάγονται εταιρείες δολοφόνων, και ορδές τραβεστί. Μπορεί στα σχολιά μας να βγάζουν παπαγάλους και τα δημόσια έγγραφα να πνίγουν τα συρτάρια. Μπορεί κάθε μέρα το μεροκάματο να πέφτει και σπύει να μη βρίσκουμε.

Μπορεί να χουμε λίγα γήπεδα κι έναν αγώνιστο λαό. Μπορεί να ριχνουμε κοντά το ακόντιο και να μην πηδάμε ψηλά. Μπορεί να μαστε μέτριοι στο ποδόσφαιρο και κακοί στο τένις.

Μπορεί... Αλλά στο μπάσκετ! Εδώ προσοχή κύριοι μπροστά στη μικρή Ελλάδα! Υπάρχει το Μπάσκετ.

Μέχρι χτες κανείς δεν ήξερε ότι υπήρχε τόσο δύναμη, τόσο ταλέντο, τόσο ιδιοφυία από μέρος μας σ' αυτή την πλευρά της ανθρώπινης δημιουργίας που είναι το μπάσκετ.

Γιατί λοιπόν να μην υπάρχουν κι άλλες κρυμμένες αρετές; Γιατί να μην υπάρχουν κι άλλοι ένας καλός προπονητής, ένας καλός ηγέτης σύστημα, οργάνωση, αφοσίωση στους πανεθνικούς στόχους, γνησιότητα προθέσεων και οραμάτων;

Έτσι σιγά σιγά τα πράγματα θα διορθωθούν. Ίσως όλα διορθωθούν έτσι, και το ποδόσφαιρο, και τα άλματα, και το ακόντιο, και το μεροκάματο και η βιομηχανία, και η λογοτεχνία.

Ίσως και τα σχολιά μας αρχίζουν να βγάζουν σοφούς και τα δημόσια έγγραφα να κινούνται ταχύτατα.

Ίσως να είναι περιττή η ταξική πάλη, ο αντιμπερλιαστικός αγώνας, το αίμα, ο πόνος και τα βάσανα της συνείδησης. Ίσως τα μεγάλα κατορθώματα αυτού του λαού να ήταν αχρείαστα.

Ο αθλητικός σχολιαστής με τα γυαλάκια που είναι χαρούμενος κάθε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΩ ΠΡΟΣΩΠΟ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΗΣ ΦΡΑΣΙΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Έχουμε υποστηρίξει στα προηγούμενα άρθρα της εφημερίδας μας, πως αυτό που σήμερα χαρακτηρίζει την πολιτική κατάσταση της χώρας είναι η προσαύξηση του φιλορώσικου μπλοκ (Κλίκα Παπανδρέου - Ψευτο - ΚΚΕ) να κάμψει τις αντιστάσεις, ιδιαίτερα μέσα στο ΠΑΣΟΚ, για την επιβολή της «απλής» αναλογικής. Απέναντι σ' αυτές τις δυνάμεις ο Παπανδρέου είναι αναγκασμένος να εφαρμόσει μια διπλή ταξική. Από την μια να τιεκθεί σαν φορέας της «δεξιάς κυβερνητικής πολιτικής» και από την άλλη να εμφανίζεται σ' αυτές σαν φίλος που πιέζεται όμως από την «αριστερά» μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ. Έτσι λοιπόν ενώ η επιφάνεια των λόγων του βρισκείται προς την μεριά τους, το βάθος των λόγων του αλλά και τα έργα του τον αναδεικνύουν σαν τον ηγέτη της «αριστερής» δηλαδή της φιλορώσικης κλίκας μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Αυτό έδειξε και η τελευταία 22η Σύνοδος της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΛΑΛΙΩΤΗ

Αυτό ήταν το πρώτο σημαντικό έργο του Παπανδρέου σ' αυτή την Κ.Ε. όπως από καιρό είχε προβλέψει η ΟΑΚΚΕ. Και μπορεί να τον έφερε χωρίς μεγάλες τιμπανοκρουσίες, για να μαλακώσει την δηλωμένη αντίδραση της ομάδας Αλεξιά - Λιβάνη, ο ίδιος όμως ο Λαλιώτης έδωσε με πλήρη σαφήνεια το χαρακτήρα της επιστροφής του. «Η αναγέννηση, είπε, αποτελεί την αξιόπιστη και ολοκληρωμένη απάντηση στο νέο - φιλελευθερισμό των συντηρητικών δυνάμεων» και αυτό κάνει υποχρεωτική την «αγωνιστική συμβολή» του. Μία συμβολή που επιβάλλεται γιατί «η αναγέννηση ανοίγει νέους ορίζοντες για μια περστική και γόνιμη συνεργασία όλων των δημοκρατικών και προοδευτικών δυνάμεων, για μια φερέγγα συσπείρωση των δυνάμεων της ευρύτερης Αριστεράς».

Γυρίζει λοιπόν ο Λαλιώτης για να μορφέρει η «αναγέννηση» να στραφεί ενάντια στις «συντηρητικές δυνάμεις» μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ και για να ανοιχτούν «νέοι ορίζοντες» στην «συσπείρωση της Αριστεράς».

Ποιάς αριστεράς; Αυτής που κα-

πιπτώσεις. Και επειδή το ΠΑΣΟΚ δεν είναι αντικομμουνιστικό - απλά, έχει τη δική του πολιτική - θα πρέπει να έχει απόλυτα το θάρρος να λείει αυτό που πιστεύει για το ΚΚΕ, χωρίς αυτό να γίνεται με τρόπο που να θίγει πρόσωπα ή να επαναφέρει το εφελιακό ή το μετεφελιακό κλίμα. Αυτά έχουν τελειώσει, έχουν κλείσει. Αλλά εμείς έχουμε άποψη για την πολιτική του και κανείς δεν πρέπει να έχει αυτιά. Το λέω, γιατί και εμείς ως ΠΑΣΟΚ και εγώ ακόμα, έχουμε προσφέρει αυτή την αυτιά τη μακρόχρονη. Αλλά δεν βλέπω κανένα λόγο να πρέπει να αποδεικνύουμε κάθε μέρα ότι δεν είμαστε αντικομμουνιστές. Ο διάλογος θα πρέπει να είναι τόσο σκληρός, όσο και οι ανηθικές το επιβάλλουν, όσο οι πολιτικές το επιβάλλουν. Είναι θέμα λεπτό, βέβαια. Δεν το αρνούμαι. Γιατί δεν πρέπει να διαγυθί προς τη βάση με τρόπο τέτοιο που να οδηγεί σε παρερμηνείες και λαθεμένες αντιπαραθέσεις».

Εμείς από το παραπάνω απόσπασμα καταλαβαίνουμε ότι ο Παπανδρέου είπε τρία συγκεκριμένα πράγματα:

α) Ότι το ΠΑΣΟΚ δεν είναι αντικομμουνιστικό και κανείς αντικομμουνιστής δεν μπορεί να κάνει και την παραμικρή κριτική στο ψευτο-ΚΚΕ. Δηλαδή κανείς από τους «συντηρητικούς» και μάλιστα τους παλιούς βουλευτές του, που προέρχονται από την Ε.Κ. της ομάδας Αλεξιά, δεν μπορεί να χτυπήσει το ψευτο-ΚΚΕ.

β) Ότι μπορούμε να κάνουμε, εμείς οι υπόλοιποι κριτική με την... άνεση του συμμάχου. «Θέμα λεπτό βέβαια» και «όσο οι συνθήκες και οι πολιτικές το επιβάλλουν» και γ) Να μην το παρακάνουμε! Και αυτό «οδηγεί σε παρερμηνείες και λαθεμένες αντιπαραθέσεις».

Αυτό είπε ο Παπανδρέου και ήταν φυσικό να κάνει το ψευτο-ΚΚΕ κάποια φασαρία για να τομπήσουν γερά το δόλωμα οι Αλεξιάδες κ.λπ.

Εμείς από το παραπάνω απόσπασμα καταλαβαίνουμε ότι ο Παπανδρέου είπε τρία συγκεκριμένα πράγματα:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Ο ΕΡΓΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑΡΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Δεν θα μπορούσε το ξεπούλημα της σύμβασης να μην συνοδεύεται και από άλλα μέτρα ενάντια στους μεταλλεργάτες. Τα γεγονότα απέδειξαν ότι η ΕΣΑΚ είναι η παράταξη της ντροφής, του πρακτικοματισμού, του εκβιασμού και της δολοφονίας. Τον δε απεργοσπασισμό της χειρίζεται με περίσσια μαεστρία.

Τα αφεντικά της ζώνης απ' την άλλη μεριά απέδειξαν και αυτά με την σειρά τους πόσο τυροβώδη και ύπουλοι εργοδότες είναι. Απέδειξαν δηλ. τον κοινωνικό τους ρόλο, σαν παρασιτία και ρουφιάνη με κάθε τρόπο το αίμα των εργατών.

Αυτά τα αφεντικά και αιτή την ηγεσία αντιμετώπισαν οι μεταλλεργάτες της ζώνης στην πάλη για την διεκδίκηση του 35ωρου και όλων άλλων αιτημάτων έβραλαν. Μόλο από αυτή την πάλη τους ανέβασαν την γνώση τους για τον εξωτερικό και εσωτερικό έθνη. Σύντομα είδαν τον ΕΡΓΑΣ να μπαίνει επικεφαλής των αγώνων τους να πρωτοστατεί στα γενικά και επιμέρους μέτωπα και να χτυπάει αποφασιστικά τις εμπορησίες απ' αυτό τον αγώνα.

Οι δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ κάλυψαν όλη την ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη. Αυτό τον βοήθησε να έρθει σε μία μεγαλύτερη επαφή με τους συναδέλφους ιδιαίτερα στις περιπτώσεις που η παρέμβαση του σε εμπειρικούς χώρους έφερε την κατάγηση των αιτημάτων.

ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο μας: «... Έχει φανεί δηλ. από τότε και αυτό έγινε σε μας γρήγορα ανεπίσημο κρούση στην αρχή σκοπός της ΕΣΑΚ να μην τα βάλει με τους εργοδότες στη ζώνη, ακριβώς γιατί ήθελε στη συνέχεια να φτιάξει τα μέτωπα της μαζί τους».

Σ' αυτό και μέσα από τα τελευταία γεγονότα δεν πάσχει καθόλου έξω. Η ΕΣΑΚ φρόντισε να μισοτελειώσει προκήρυξη της να διαλύσει τις αμφιβολίες και τον τελευταίο συναδέλφου για την σημασία της, μια συμμαχία με εκβιαστικούς όρους όπως θα δοίμε παρακάτω με τα αφεντικά της ζώνης, ιδιαίτερα με ένα τμήμα τους.

Γράφει στην προκήρυξη της: «Τους συμφέρει να ικανοποιήσουν το δικαιο αίσθημα μας και να προχωρήσουμε από κοινού σε προσπάθειες για την επίλυση».

Συμμαχία λοιπόν με την αστική τάξη της ζώνης που βαφτίστηκε «μικροαστικό στρώμα», για να διευκολυνεται η ΕΣΑΚ σ' αυτό το μέτωπο της. Δες και οι εργάτες έχουν απέναντί τους τα υποτιθέμενα μονοπώλια που ανακαλύπτει εκεί που δεν υπάρχουν η ΕΣΑΚ και όχι τους Εργοδότες κατασκευαστές.

Όμως αυτοί δεν είναι που στέλλουν στο θάνατο κάθε χρόνο 12 εργάτες. Αυτοί δεν είναι οι δολοφόνους στη ζώνη.

Είναι φυσικό λοιπόν κάτω απ' αυτή την αντίληψη να διαμορφώνεται και η ακόλουθη ταχτική απέναντί τους: «Ετσι η «απεργία διαρκείας» (κατά εργοδότη) που ξεκίνησε η ΕΣΑΚ και όχι απεργία συνολικά απέναντι στις ενόσκει κατασκευαστών και σιδηροβιοτεχνών σαν τάξη που ζήτησε ο ΕΡΓΑΣ, μόνο απεργία δεν ήταν.

Η ΕΣΑΚ δεν ακολούθησε εναντί ταχτική αλλά τρεις διαφορετικές ταχτικές έτσι ώστε να διασπείρει τους συναδέλφους και να εκφυλίσει την απεργία. Σε άλλα αφεντικά εφαρμόζε μονομερές το 35ωρο (δηλ. οι συναδέλφοι έφευγαν μισή ώρα νωρίτερα), σε άλλα ζήτησε υπογραφή ότι αποδέχονται το 35ωρο και σε άλλα υπόσχεται ότι θα το δώσουν.

Ένα τέτοιο παράδειγμα ήταν ο εργοδότης Φιλίππου όπου η μονομερές εφαρμογή του 35ωρου έφερε το κόμμα των ωρών την μέρα της πληρωμής, μια που ο εργοδότης αυτός αρνήθηκε από την αρχή να ενδώσει στο αίτημα.

Ήταν φυσικό λοιπόν, όλη αυτή η απορρονωτιστική ταχτική της ΕΣΑΚ μόνο απεργιακό κλίμα να μην

φτιάξει, αλλά και να φέρει σε στάση-παροχή τους εργοδότες. Έτσι αυτοί την δεύτερη κούρα μέρα της απεργίας, χτύπησαν κινώμενο συντάξη τους μεταλλεργάτες, σβρώνοντας τον κλάδο στα δικαστήρια με απαίτηση δικαστική απόφαση για παράνομη απεργία και 35ωρο. Φάνηκε έτσι ότι η υπόληψη ταχτική τους των υποσχέσεων, είχε στόχο το κέρδιμα χρόνου προκειμένου να ετοιμάσουν την αντιμετώπιση τους.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Οι 20 επιχειρήσεις που έκαναν αγωγή, ζήτησαν να κηρυχτεί η απεργία παράνομη και καταχρηστική, όπως παράνομο να κηρυχτεί και το αίτημα, σαν αίτημα οικονομικής φύσης, που βάσει ζήτημα υπέρβασης της εισοδηματικής πολιτικής και των Π. Ν. Π. Η επιχειρηματολογία τους αυτή αλλά και όλη η κίνηση της εργοδοσίας ένα πράγμα έδειξε. Το πως θα έπρεπε να αντιμετώπιζον οι μεταλλεργάτες αυτή την εργοδοσία.

Ένα ταξικό συνδικάτο θα έπρεπε με την προσοχή της εργοδοσίας, στα δικαστικά μέσα, να εκδηλώσει την αντίθεση του σ' αυτή την εκδήλωση της εργοδοσίας, με το κλείσιμο του λιμανιού ή τουλάχιστον με την άμεση απεργιακή κινητοποίηση όλων των συναδέλφων που εργάζονται σ' αυτές τις 20 επιχειρήσεις. Ο ΕΡΓΑΣ αυτή την τοποθέτηση έκανε στις έντονες συζητήσεις που ξέσπασαν στους μεταλλεργάτες μετά την προσοχή και έπαιξε τις διεκδικησιές μιας τέτοιας άμεσης ταχτικής.

Όμως εδώ προκειται για την ΕΣΑΚ. Το ποσο αντεργατική είναι αυτή η παράταξη, πόσο εχθρικός των εργατών, φάνηκε από την επιχειρηματολογία της στο δικαστήριο. Η ΕΣΑΚ ΑΡΝΗΘΗΚΕ επανειλημμένα ότι υπάρχει απεργία στη ζώνη αφού κατ' αρχήν οι εργοδότες δέχτηκαν το 35ωρο, εκτός από τρεις.

Αυτή η προσπάθεια απόσπασης μιας εννοιακής απόφασης έβγαλε στην επιφάνεια το ψέμα και την δημιουργία που έσπερνε στους συναδέλφους την προηγούμενη μέρα λέγοντας ότι «εμείς δεν μας επηρέαζαν τα δικαστήρια».

Εκεί όμως που η παράταξη αυτή φανέρωσε την λατρεία της στην ντροφή και στον εκβιασμό είναι στο σημείο που επικαλέστηκε το προσηφάνιστο με την έννοια κατασκευαστών. Ενώ το παρουσίασε σαν ενισχυτικό στοιχείο της επιχειρηματολογίας της, αρνήθηκε να το καταθέσει στο δικαστήριο, παρά το δικηγόρος υπερασπίσης ζήτησε να το καταθέσει σαν αυτού που θα αυτώνισε την θέση της εργοδοσίας. Αυτή της η κίνηση προκάλεσε την έντονη αντίθεση μέλους της ένωσης σιδηροβιοτεχνών, Ι. Σ. Α. εργολάβου και αυτοί στο λιμάνι απ' τους οποίους η ΕΣΑΚ δεν ζητάει σύμβαση και 35ωρο ο οποίος ήθελε την κατάθεση του έγγραφου.

Αυτά φανέρωσαν στον ΕΡΓΑΣ που παρακολούθησε την δική ορισμένα πράγματα. Η ΕΣΑΚ κρατιώσε από το χαρτί εκβίασε την ένωση κατασκευαστών για το 35ωρο. Σ' αυτήν την κατεύθυνση προτίμα να έρθει σε σημινάμα «αντίθεση» με τους σιδηροβιοτεχνών, παρότι ο παραβρισκομένος είναι μέλος του ψευτοΚΚΕ, για τον λόγο ότι αυτός δεν βλέπει πέρα από το αμμο υλικό συμφέρον που έχει με το κλείσιμο των ανταγωνιστών του. Ικά κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει αν η κατάθεση του προσηφάνιστου με την αίσθηση μέσα, έφερνε πρόστιμα πολλών εκατομμυρίων.

Η ΕΣΑΚ δεν ήθελε την συντριβή αυτών ώστε να υλοποιείται στην πράξη και η συμμαχία της με αυτό το στρώμα των «μικροαστών» και με τον εκβιασμό και με το ξεπούλημα των εργατικών αιτημάτων.

Αυτά αποκαλύπτει η μέρα της δικής. Το εργατικό κίνημα χρησιμοποιείται προς όφελος μιας μερίδας του κεφαλαίου (ΟΙ κομματικοί σύντροφοι της ένωσης σιδηροβιοτεχνών) ενάντια σε μια άλλη, πάντα βέβαια στα πλαίσια που καθορίζει αυτή η συμμαχία. Και αυτές οι ΡΑ-

ΔΙΟΥΡΓΙΕΣ γίνονται πίσω από τις πλάτες των εργατών. Οι μεταλλεργάτες της ζώνης ακόμα δεν ξέρουν τι έχει κάνει σ' αυτό το διάστημα η ΕΣΑΚ.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Το δικαστήριο φρόντισε να δείξει τον ταξικό του ρόλο, βγάζοντας παράνομη την απεργία και το 35ωρο. Μια απόφαση που είναι αποτέλεσμα της παθητικής στάσης της ΕΣΑΚ.

Τι έκανε η παράταξη αυτή μετά την απόφαση του δικαστηρίου; Κήρυξε απεργία διάρκειας... μισής ώρας από τις 2.30 - 3.00 κάθε μέρα με αίτημα σύνταξη στα 55! Έτσι προσπάθη να κατοχυρώσει μια γέφυρα του εργατικού κινήματος στα κριβά και με ψεύτικα μέσα, χωρίς να το μάθει ούτε ένας εργάτης στον Πειραιά, σ' όλη την Ελλάδα. Και αυτό με το πρόσχημα να μην απολυθούν οι εργάτες. Δες και μπορεί να κατοχυρωθεί το εργατικό κίνημα έξω από την ταξική πάλη.

Βέβαια ανεξάρτητα από τις όποιες μεθοδεσίες της ΕΣΑΚ, αυτή δεν θα «τραβούσε» για το 35ωρο, αν στο λιμάνι δεν υπήρχε ο ΕΡΓΑΣ. Με άλλα λόγια, παρότι ο ΕΡΓΑΣ δεν θα ακολουθούσε ποτέ τέτοιες μεθόδους, η κατάγηση του 35ωρου, παρότι ακόμα είναι υποροσμένο, χροστίζεται σε μεγάλο βαθμό σ' αυτόν.

Τελικά μέσα από αυτές τις μεθοδεσίες της ΕΣΑΚ ένα αίτημα προβάλλει για τους μεταλλεργάτες της ζώνης και του Πειραιά. Να φύγει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία από το συνδικάτο μετάλλων. Για να μπορούσε το εργατικό κίνημα να μοιραστεί από τις όσες της ταξικής πάλης. Να μην συνεχίσει να δηλητηριάζεται από την αστική εκφυλισμένη γραφειοκρατία ώστε να γίνει το μέτωπο της ψήλ και να διεκδικεί με περιφρόνηση και ανοιχτά τα δίκια της.

Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

Οι σύντροφοι του ΕΡΓΑΣ και στο γενικό μέτωπο της πάλης και στα επιμέρους μέτωπα μπήκαν επικεφαλής σ' αυτόν τον αγώνα. Οι συναδέλφοι μεταλλεργάτες της ζώνης είδαν μπροστά τον ΕΡΓΑΣ ο οποίος στάθηκε στο πλευρό τους, διεκδικώντας τα δίκια τους. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις όπου τα βάλουμε ανοιχτά με την εργοδοσία αλλά και εμπόδισμο σταθερά τις απόπειρες εκφυλισμού του αγώνα των μεταλλεργατών, από την ΕΣΑΚ. Δόσαμε την πάλη μας και στα πλαίσια του συνδικάτου γνωρίζοντας την επισοκκισια και την συσπείρωση πολλών συναδέλφων στις προτάσεις μας. Αυτό είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο που φάνηκε τόσο από το πλησίωμα πολλών μεταλλεργατών στον ΕΡΓΑΣ, όσο και από τις γενικές συμπαιξεις που άλλος συναδέλφοι έκφρασαν.

Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα εκεί που θέσαμε απειθείς την μάχη με την εργοδοσία. Αναφέρομε δύο από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις, πέρα από τις παρεμβάσεις μας

στα πλαίσια της ζώνης.

Στο εργοστάσιο του εργοδότη Κόκκινου η παρέμβαση του ΕΡΓΑΣ, έφτασε σε ανοιχτή σύγκρουση με εθόνη του εργοδότη, όταν αυτός τον έβρα που μολούσαμε στους μόνιμους συναδέλφους του εργοστασίου που δούλευαν κάτω από τον φόβο της απόλυσης και της τρομοκρατίας, προσπάθησε να μολώσει εναντί μας ένα λυκόσκυλο που έχει για φύλακα. Το επεισόδιο αυτό δεν πηξε μεγαλύτερες διαταραχές εκείνη την ημέρα. Την επομένη κατέβασαμε τους συναδέλφους αυτούς στην απεργία που πραγματοποιήσαν οι υπόλοιποι στο πλοίο. Ήδη είχαμε πει σ' αυτούς να διεκδικήσουμε και τα μεροκάματα μαζί με το 35ωρο. Στέλεχος όμως της ΕΣΑΚ μέσα από μυστικές διαβουλεύσεις με τον εργοδότη έκανε συμφωνία στο 35ωρο μεταθέτοντας την οικονομική διεκδίκηση τους ένα μήνα αργότερα, με δεδομένο ότι ο εργοδότης τελειώνει την συγκεκριμένη επίσκεψη σε μία βδομάδα. Παράλληλα τα στελέχη της ΕΣΑΚ μέσα από προσωπικές επιθέσεις εναντίον στον ΕΡΓΑΣ έστειλαν τους απογοητωμένους συναδέλφους για διαβίαση.

Η πιο μεγάλη νίκη που είχε ο ΕΡΓΑΣ ήταν στην περίπτωση του εργοδότη Φιλίππου. Ήταν μια νίκη απέναντι και στην εργοδοσία και στην ΕΣΑΚ. Αυτή είχε εφαρμοστεί σ' αυτή την επιχείρηση μόνον μερικές 35ωρο, χωρίς δηλ. να το έχει δεχτεί ο εργοδότης, ήταν ένας από τους 20 της δικαστικής προσφυγής απεργοσπαστικής, ανοιχτά καθώς δεν κατέβαση τους συναδέλφους στην απεργία. Την μέρα της πληρωμής ο εργοδότης έκοψε τις ώρες και έτσι οι συναδέλφοι κατέβηκαν την προηγούμενη Δευτέρα σε απεργία. Όμως κόντρα στην ΕΣΑΚ. Γιατί την δεύτερη μέρα της απεργίας η ΕΣΑΚ με διάφορα τερτίπια προσπάθησε να παρασιτία τους συναδέλφους στο σπασίμο της απεργίας, βάζοντας πρόταση για ικανοποίηση των αιτημάτων μετά από 20 μέρες. Η παρέμβαση του ΕΡΓΑΣ στήριξε από την ΕΣΑΚ το απεργοσπαστικό της έργο καθώς συσπείρωσε την πλειοψηφία των συναδέλφων στην συνέχιση της απεργίας στην ψηφοφορία που έγινε. Αυτό και μόνο το παράδειγμα έδειξε ότι οι μεταλλεργάτες της ζώνης έχουν την διάθεση να αγωνιστούν εναντίον του εργοδότη που χειρίζονται πολε καμύ το απεργιακό όπλο, όταν χρειάζεται. Η νίκη αυτή ήταν στην πραγματικότητα νίκη των εργατών και μια ήττα για την ΕΣΑΚ, παρόλο που προσπάθησε στο τέλος να... ταχθεί υπέρ της απεργίας.

Μπροστά τώρα στον ΕΡΓΑΣ ξεδιπλώνονται νέα καθήκοντα. Η συνέχιση της Πάρτης θα σταθεί το βήμα καταγγελίας των αντεργατικών μεθόδων των ΕΣΑΚ και εργοδοσίας.

Ο ΕΡΓΑΣ θα υπερασπίσει την ταξική κατεύθυνση και την καθαρότητα του εργατικού κινήματος, μακριά και ενάντια από τις δολοφονικές, και τους εκβιασμούς της ΕΣΑΚ. Θα προβάλλει την ανεπιφύλακτη πάλη εναντίον στα αφεντικά της ζώνης. Θα καλέσει τους μεταλλεργάτες να στηρίξουν τον ΕΡΓΑΣ στον αγώνα που δίνει για να πάει μπροστά ο κλάδος των μεταλλεργατών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΣΤΗΝ ΚΟΚΑ - ΚΟΛΑ

Παρά τις βαρείς καταδικές, 11 απεργών της «ΚΟΚΑ - ΚΟΛΑ» στη Θεσσαλονίκη, τις προσήγαγε στα δικαστήρια μια παράνομη απεργία του απεργοσπαστικού μηχανισμού και την συνεχή τρομοκρατία των ΜΑΤ, που «προστατεύουν» τους απεργοσπαστές εργολάβους, οι 200 απεργοί συνεχίζουν ενωμένοι τον αγώνα τους. Η απεργία τους πη φτάνει στις 10 μέρες, και ταυτόχρονα διευκολύνει η συμπαράσταση από τους άλλους εργαζόμενους της Θεσσαλονίκης, ιδιαίτερα στα εργοστάσια του κλάδου των εφιαλόμενων ποτών.

Ο αποουσιασμός μέχρι το τέλος αγώνα, με την αξιοποίηση της πιο πλατιάς συμπαράστασης, μπορεί να φέρει τη νίκη.

ΝΕΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΦΟΔΟΥ

Με επιδείξεις χειρισμούς και την κατάλληλη στιγμή εξαπολύει ο Αντρέας Παπανδρέου τη νέα του επίθεση ενάντια στο λαό και σε κάθε μορφή λαϊκού κινήματος που αποτελεί και κλιμάκωση της πολιτικής του.

Διαθέτοντας ο Παπανδρέου αρκετή διορατικότητα ώστε να ξέρει ότι η αντιδραστική του πολιτική μόνο σε ξεσηκωκό μπορεί να οδηγήσει και αξιοποιώντας και την πλούσια εμπειρία των Ρώσων καθοδηγητών του στο πνίζιμο του λαού, επιλέγει σήμερα αυτή την περίοδο που ακόμα η «δεξιά τάση» είναι στην εξουσία, για να προσιτί αυτό το χιλιετήρες έμνευσης νομοσχέδιο για την «Παλλαϊκή Αμυνα» όπως το ονομάζει και που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Δ. Λόγος.

Είναι η καλύτερη ευκαιρία γι' αυτόν να φορτώσει όλο το φασιστικό χαρακτήρα αυτού του «ερατοεργήματος» στις πλάτες των ήδη φθαρμένων στο λαό δεξιών στελεχών του, που δεν θάχουν ούτε τη θέληση, ούτε τη δυνατότητα να το αποποιηθούν. Και έτσι θα έχει μ' ένα συμπάρο, δύο τρυφόνια. Και το πέραςμα του νομοσχεδίου και την ψηφοσί του στη Βουλή, αλλά και ένα πολύ γερό χαρτί απ' την άλλη μεριά για να προχωρήσει στο ξηλοποίηση των πολιτικών του αντιπάλων μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση με μεγάλη λαϊκή συναίνεση. Γι' αυτό φυσικά και δεν βγαίνει ο ίδιος να μιλήσει τώρα γι' αυτό το νομοσχέδιο, μη παίρνοντας, κατα συνέπεια την ευθύνη του και καλύτεργώντας ακόμα μεγαλύτερες απειταίες σ' αυτούς που τον φαντάζονται πραγματικά αριστερό, αδιάφορο πολιτικό ηγέτη.

Όσοι θέλουν να έχουν αιτιάτες για τη φασιστονομία του Α. Παπανδρέου τις έχουν. Δεν έχουν όμως το δικαίωμα να μηρδέουν και τον ελληνικό λαό και να τον οδηγούν σε λυόμενα συμπεράσματα. Πίσω από όλα τα αντιλαϊκά μέτρα της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ κρυβεται ο Αντρέας Παπανδρέου μόνο και μόνο επειδή δεν αναιρεί κανένα απ' αυτά, ενεθ θα μπορούσε να το κάνει. Αντίθετα το μόνο που εκανε δημοφιλές ήταν να αφορίζει την ιδέα του την πολιτική μόνο στα λόγια, κόβοντας τα κεφάλια όσων ζήτηγαν μ' αναλάβουν την ευθύνη τους.

Όσοι θέλουν να έχουν αιτιάτες για τη φασιστονομία του Α. Παπανδρέου τις έχουν. Δεν έχουν όμως το δικαίωμα να μηρδέουν και τον ελληνικό λαό και να τον οδηγούν σε λυόμενα συμπεράσματα. Πίσω από όλα τα αντιλαϊκά μέτρα της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ κρυβεται ο Αντρέας Παπανδρέου μόνο και μόνο επειδή δεν αναιρεί κανένα απ' αυτά, ενεθ θα μπορούσε να το κάνει. Αντίθετα το μόνο που εκανε δημοφιλές ήταν να αφορίζει την ιδέα του την πολιτική μόνο στα λόγια, κόβοντας τα κεφάλια όσων ζήτηγαν μ' αναλάβουν την ευθύνη τους.

Αλλά τι είναι ακριβώς το νομοσχέδιο για την «Παλλαϊκή Αμυνα»;

Το νομοσχέδιο αυτό προβλέπει τη δημιουργία ομάδων που επανδρώνονται από αντρες σε όχι στρατιωτικές ηλικίες (έξικινώντας από την ηλικία των 16 χρονών!) και από γυναίκες όλων των ηλικιών. Οι ομάδες αυτές θα βρίσκονται κάτω από την άμεση καθοδήγηση του Κυβερνητικού Συμβουλίου Εξωτερικών και Αμυνας (ΚΥΣΕΑ), και θα κινητοποιούνται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, την ευθύνη για την κήρυξη της οποίας έχει αποκλειστικά το ΚΥΣΕΑ.

Στο άρθρο 2 παραγράφος 6 ορίζεται η έκτακτη ανάγκη: «Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης είναι κάθε αιφνίδια κατάσταση που προκύβει συμφέρει είτε από φυσικά ή άλλα γεγονότα πολεμικά ή μη, που έχουν ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ή την απειλή δημοκρατίας, μεγάλης έκτασης απώλειών, ζημιών και καταστροφών στο έμμεσο και άμεσο δυναμικό της χώρας, και στο φυσικό ή τεχνητό περιβάλλον ή την παρεμπόδιση και διαταραχή της οικονομικής και κοινωνικής ζωής της Χώρας».

Αυτός ο «μπουμπουλάς» είναι ότι πρέπει για να ανοίξει το δρόμο στο φασισμό στην Ελλάδα.

ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ:

Η ΠΡΟΒΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΙΣ ΕΘΝΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

Στο προηγούμενο μέρος του άρθρου μας για τον «λύκο που φοράει προβιά» αποκαλύψαμε μέσα από την παράθεση των ιδίων των λόγων του Γκορμπάτσωφ πως είναι αδύνατο να κρυφτεί η πραγματική πρόθεση της κλίκας που διοικεί σήμερα το Κρεμλίνο να προχωρήσει στην ολοένα και μεγαλύτερη ένταση της εκμετάλλευσης και την καταπίεσης της εργατικής τάξης στην ΕΣΣΔ.

Σ' αυτό το δεύτερο μέρος θα μιλήσουμε για την επίθεση που έχει εξαπολύσει η φασιστική ηγετική κλίκα του Κρεμλίνου ενάντια στις εθνότητες που αποτελούν την Ένωση των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών όπου μόνο το όνομα έχει επιζητήσει από κείνο που ήταν κάποτε πραγματικό περιεχόμενο στην πρώτη μεγάλη σοσιαλιστική χώρα.

Κι' αυτήν την επίθεση είναι ανίκανη να την κρύψει πίσω απ' τα λόγια η ηγετική κλίκα του Κρεμλίνου. Αντίθετα μάλλον από ότι συνέβαινε με την επίθεση της ενάντια στους εργάτες, εδώ πολύ λίγο φροντίζει να διατηρήσει τα προσχήματα. Ακριβώς γιατί εδώ η πραγματική αντίθεση στην πολιτική των νέων τσάρων παίρνει ανοιχτές και ανησυχητικές μορφές για τους ηγέτες του Κρεμλίνου.

Στην ίδια την εισήγηση στην Κ.Ε. του «ΚΚΣΕ» τον Γενάρη στο «ιστορικό του κείμενο» όπως το αποκαλούν οι κουνδύλοφόροι του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού ο Γκορμπάτσωφ διαπιστώνει ότι είναι:

«Εξαιρετικά σημαντικό να διεκδικηθούν, γρήγορα και δίκαια, ζητήματα που προκύπτουν πάνω σε μια διανομή της δύναμης - στη βάση των συμφερόντων της προόδου κάθε έθνους και εθνικότητας των συμφερόντων της μελλοντικής προόδου τους των συμφερόντων της κοινωνίας συνολικά» και συνεχίζει «Σε σχέση μ' αυτό πρέπει να ειπωθεί ότι αρνητικά φαινόμενα και παραμορφώσεις ενάντια στα οποία πολεμούσαμε, έχουν επίσης καταγραφεί στη σφαίρα των σχέσεων ανάμεσα στις εθνικότητες. Κάποι - κάποι καταγράφθηκαν φαινόμενα τοπικισμού, τάσεις για εθνική απομόνωση, αισθήματα εθνικής υπεροχής, ακόμα και φαινόμενα παρόμοια μ' αυτά που συνέβησαν πολύ πρόσφατα στην Αλμα - Ατα».

Τι συνέβη στην Αλμα - Ατα. Ήταν μια εθνική αντίδραση του λαού του Καζακστάν ενάντια στην τοποθέτηση από τη μεριά της κλίκας Γκορμπάτσωφ ενός Ρώσου, του Κολμπίν, σαν γραμματέα του αντιστοιχού «Κομμουνιστικού» Κόμματος της Ενωσηιακής Δημοκρατίας του Καζακστάν που την καθήρεση του προηγούμενου που ήταν Καζάκος.

Αυτή η εξέγερση πήρε ένα τόσο βίαιο και εκτεταμένο χαρακτήρα στην Αλμα - Ατα που είναι πρωτεύουσα του Καζακστάν, ώστε οι νέοι τσάρνοι δεν μπόρεσαν να την κρύψουν.

Κάνοντας λοιπόν την ανάγκη φιλοτιμία μπόρεσαν να την εμφανίσουν σαν υπόδειγμα γκορμπάτσωφικής «διαφάνειας».

Βέβαια η «διαφάνεια» βρισκόταν στο ότι μίλησαν για κάποιες παραχές ενώ όμως ταυτόχρονα διαστρέβλωναν τον χαρακτήρα τους με το να τις αποδίδουν σε αληθινά στοιχεία που δήθεν υποστήριζαν τον προηγούμενο διεφθαρμένο ηγέτη. Ταυτόχρονα οι γκορμπάτσωφικοί άφησαν να «διαρρεύσει» στο δυτικό τύπο ότι η εκκαθάριση αυτή έγινε για να προωθηθεί η «ανασυγκρότηση» ενάντια στους συντηρητικούς «Μπρεζνιεφικούς». Έτσι οι δυτικοί ανόητοι ικανοποιούνται.

Είναι φανερό για τον καθένα ότι κανένας πραγματικός κομμουνιστής δεν θα μπορούσε από πολύ καιρό να βρίσκεται επικεφαλής Σοβιετικής Δημοκρατίας. Ωστόσο η Ρώσικη αστική τάξη που κυριαρχεί στην ΕΣΣΔ φροντίζει να μην έρχεται σε ανοιχτή σύγκρουση με τους λαούς των καταπιεσμένων εθνότητων των Ένωσηιακών Δημοκρατιών. Έτσι άφησε στις ηγεσίες των ρεβιζιονιστικών κομμάτων αυτών των δημοκρατιών εκπροσώπους της ντόπιας αστικής τάξης νέου τύπου.

Αυτή ήταν λοιπόν η παρασπονδία του Γκορμπάτσωφ που εγκαταστάσε μια νέα πιο επιθετική πολιτική ενάντια στις εθνότητες, τοποθετώντας έναν Ρώσο γραμματέα στη θέση του Καζάκου.

Είναι φανερό ότι ο λαός του Καζακστάν δεν υπεράσπισε μ' αυτή του την εξέγερση την αστική τάξη αλλά τα δικά του εθνικά δικαιώματα που καταπατάει η μεγαλορώσικη αστική τάξη που κυβερνάει και καταπίπτει όλη την ΕΣΣΔ.

Αυτή η μεγαλορώσικη αστική τάξη είναι αποφασισμένη να σινηνίψει τις εθνότητες.

Να πως συνεχίζει ο Γκορμπάτσωφ.

«Ότι συνέβη - δηλαδή τα επεισόδια

της Αλμα - Ατα πρέπει να υποχρεώσει όχι μόνο τους κομμουνιστές στο Καζακστάν, αλλά όλες τις οργανώσεις του Κόμματος και τις Επιτροπές, να παραδεχτούν με θάρρος τα προβλήματα της παραπέρα ανάπτυξης των εθνικών σχέσεων, της αναπτύξης της διανοητικής διαπαιδαγώγησης. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό το να σώσουμε την γενιά που έρχεται από την εξαχρέωση του εθνικισμού. (η υπογραμμισμένη δική μας.)

Ο Β. Ι. Λένιν, δίδαξε «Να μπορούμε να είμαστε διεθνιστές στην πράξη» και είναι χρέος μας, να μην διακόψουμε αυτή τη μελέτη».

Ο Γκορμπάτσωφ σαν γνήσιος σοσιαλφασιστής παραθέτει τον Λένιν για να γυρίσει τον Λένιν. Ο Λένιν βέβαια υπερασπίσε όσο κανείς άλλος τον διεθνισμό, αλλά υπερασπίσε τον διεθνισμό που στηρίζεται στον σεβασμό των εθνότητων κι όχι στην καταπίεσή τους. Υπεράσπισε, ακριβώς επειδή ήταν πραγματικός διεθνιστής, την ελεύθερη συγκοινωνία των εθνότητων και των λαών κάθε εθνότητας να ενωθούν σε ένα ευρύτερο σύνολο εθνών. Υπεράσπισε αυτό το δικαίωμα τους, το δικαίωμα δηλαδή της

αυτοδιάθεσης τους, μέχρι και τον πλήρη αποχωρισμό τους.

Ο λενινισμός πασχίζει για την ανάπτυξη κάθε εθνότητας μέσα σε μιαν υπερεθνική ένωση, κι όχι για την κυριαρχία μιας από αυτές σε βάρος των υπόλοιπων.

Ο Γκορμπάτσωφ όμως βλέπει αλλιώς το ζήτημα.

«Σύμφωνα με την εμπειρία μας, οι εθνικιστικές τάσεις μπορούν να αποκρουσθούν με επιτυχία, μόνο αν συνυπάρχει ο βαθύς διεθνισμός. Ότι έχουμε πετύχει, οφείνται σε συντονισμένη προσπάθεια. Αν μια περιοχή παράγει πετρέλαιο, κάποια άλλη θα της παρέχει ψωμί. Οι Επιτροπές που παράγουν βαμβάκι, προμηθεύονται μηχανές. Κάθε τόπος ψωμιού κάθε γραμμάριο χρυσού, κάθε τόπος βαμβάκι, κάρβουνου ή πετρελαίου και κάθε μηχανή - από την απλούστερη μέχρι την πιο περίπλοκη - περιέχουν μόρια εργασίας όλων των σοβιετικών λαών, απ' όλη τη χώρα, απ' όλη την πολιτεία μας Ένωση».

Πιο συμπυκνωμένος γκορμπάτσωφισμός δεν θα μπορούσε να υπάρξει απ' όσο σ' αυτές τις λίγες γραμμές. Εδώ η πιο κενική δήλωση εκμετάλλευσης πασαλιζεται με τις

πιο ποιητικές και μεγαλοκαρδές εκφράσεις.

Τι κρύβουν αυτά τα συγκινητικά «μόρια εργασίας όλων των σοβιετικών λαών»;

Κρύβουν το γεγονός ότι η εργατική τάξη της μιας εθνότητας, θα παράγει μηχανές, ενώ η εργατική τάξη της άλλης θα παράγει μπαμπάκι δηλαδή ότι το ένα έθνος θα είναι βιομηχανικό και το άλλο αγροτικό.

Όμως πραγματική τάξη ενός βιομηχανικού έθνους ποτέ δεν θα δεχόταν, ακριβώς επειδή είναι η μόνη διεθνιστική τάξη, ένα τέτοιο καταμερισμό εργασίας αν βρισκόταν στην εξουσία. Ποτέ δεν θα ανέθετε σε μιαν άλλη εργατική τάξη ενός άλλου έθνους να την τροφοδοτεί με πρώτες ύλες και αγροτικά προϊόντα σε βάρος της βιομηχανικής ανάπτυξης αυτού του άλλου έθνους. Αυτή θα ήταν μια ανοιχτή μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Έτσι σκέφτεται μοναχά η ιμπεριαλιστική αστική τάξη. Έτσι σκέφτεται και όρα εδώ και τριάντα χρόνια η μεγαλορώσικη ιμπεριαλιστική αστική τάξη, μετά την παλιώρρωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ. Αυτή θέλει μια βιομηχανική

Ρωσία μέσα σε μια θαλάσσια υποανάπτυχτων επαρχιών.

Αυτή η πολιτική συναντάει τεράστιες αντιδράσεις από τις καταπιεσμένες εθνότητες. Αυτή την αντίδραση είναι αποφασισμένη να σπάσει η φασιστική κλίκα Γκορμπάτσωφ με πιο βίαιο τρόπο από ότι οι προκατόχοί της.

Όταν ο Γκορμπάτσωφ μιλάει για διεθνισμό εννοεί αυτήν ακριβώς την πολιτική (Η θεωρία του του «μορίου εργασίας» είναι η πολιτική οικονομία αυτής της πολιτικής που μπορεί να χρησιμοποιηθεί από κάθε ιμπεριαλιστή).

Θα μπορούσε δηλαδή θαυμάσια και ο Ρήγκαν να επικαλεσθεί το γεγονός ότι μια αμερικανική ηλεκτρογεννήτρια διαθέτει μόρια εργασίας του χιλιανού μεταλλορρύχου χαλκού, και του βραζιλιάνου εργάτη στις φυτείες του καφέ που πίνει ο αμερικανός εργάτης για να ισχυριστεί ότι είναι κι αυτός διεθνιστής.

Η μια μέθοδος που είναι το ταξίωμα των εθνότητων που είναι η αντικατάσταση των ντόπιων ηγετών των σοβιετικών δημοκρατιών με Ρώσους διατίθενται καθαρά στο παρκατώ απόσπασμα της εισήγησης.

«Φυσικά το θέμα δεν είναι μια μηχανική διανομή θέσεων εργασίας και πόσων συμφωνία με την αρχή της εθνότητας. Αυτό θα σήμαινε τον εκχιτάισμό της ίδιας της ίδιας του διεθνισμού. Οι πολιτικές, οι πρακτικές και οι ηθικές ιδιότητες, είναι εκείνο που καθορίζει σε όλες τις περιπτώσεις την εικόνα του εργάτη».

Αυτή η τοποθέτηση επαναλαμβάνει με πιο περιεχτικά λόγια το σχέδιο του δεξιού χεριού του Γκορμπάτσωφ μέσα στο πόλ. Γραφείο της Κ. Επιτροπής του «Κ Κ Σ Ε», το «σχέδιο Λιγκατσέφ» που εκτέθηκε στο 27ο συνέδριο του «ΚΚΣΕ».

Σύμφωνα μ' αυτό προωθείται η πολιτική της «οριζόντιας κυκλοφορίας των στελεχών» που έχει σαν στόχο να σπάσει το δεσμό που υπάρχει ανάμεσα στα στελέχη και τη χώρα καταγωγής τους, να επιβάλει δηλαδή την κυριαρχία των στελεχών της ρώσικης αστικής τάξης σ' ολόκληρη την ΕΣΣΔ.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που σήμερα αναβιώνουν με ορμή μέσα από τον επίσημο πόπο δύο διδύμα ιδεολογικά ψευτο-θεωρητικά εκκρήματα που είχαν προβληθεί αλλά και σε σημαντικό βαθμό εγκαταλείφθηκαν εξ αιτίας των αντιστάσεων του λαού από την μπρεζνιεφική κλίκα: Το έκτακτο της συγχώνευσης των εθνότητων και εκείνο της σλαβοφιλίας (ή πανσλαβισμού).

Η «συγχώνευση των εθνότητων» είναι η πιο ακραία έκφραση της συντηρητικής των υπόλοιπων εθνότητων από το ρώσικο έθνος, η αφομοίωσή τους δηλαδή από το ρώσικο έθνος.

Αυτή τη θεωρία αναβιώνουν με μια ομορφονιά τους τον Φλεβέρη τον '87, τα έγκυρα θεωρητικά περιοδικά του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού, τα «Ζητήματα Φιλοσοφίας» και τα «Ζητήματα ιστορίας του Κ Κ Σ Ε».

Η πιο ακραία και χυδαία σλαβοφιλία πατρώνεται από την αναγεννημένη σε πολιτικό ηγέτη από τον άντρα της του Γκορμπάτσωφ, Ραϊσά.

Γι' αυτό μαρτυράνε οι πολυάριθμες εκδόσεις, των μηνιαίων των ρώσικου μεγαλείου του «ιστορικού» Κλιουσέφσκι του «φιλοσόφου» Σολδόφιεφ και πολλών άλλων συγγραφέων. Ήδη προετοιμάζεται από τον Γκορμπάτσωφ ο γιορτασμός με λαμπρότητα των χιλιάχρονων του εκχριστιανισμού της Ρωσίας. Οι Μαρξ και Έγκελς αποκαλύπτοντας τους παλούς τσάρους διαπιστώνουν ότι «ο πανσλαβισμός είναι μια εμφύριση του υπογυρκού συμβόλιου της Πετρούπολης» και ότι οι παλαιοί τσάρνοι προετοιμάζαν μ' αυτή την

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΕΚΡΩΣΙΜΟΥ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ

Απόσπασμα από το άρθρο του Κ. ΣΛΕΓΚΕΛ «Αγώνες των λαϊκών μαζών στην ΕΣΣΔ» από την συλλογή η ΡΩΣΙΑ ΣΗΜΕΡΑ - εκδόσεις: Να υπηρετούμε το λαό.

Αθήνα 1978

Τα γεγονότα που αναφέρονται 17 μέλη του ΚΚ Λετονίας σ' ένα γράμμα τους στα λεγόμενα εικοκομμουνιστικά κομμάτια της Δυτικής Ευρώπης, αποδείχνουν ξεκάθαρα ότι ο αναγκαστικός εκρωσισμός πήρε ανησυχητικές διαστάσεις.

Ποιες είναι οι διάφορες μορφές, με τις οποίες εμφανίζεται αυτό το φαινόμενο π.χ. στην Λετονία.

● Μαζικός εκποικισμός μ' Λετονίους. Π.χ. ο συνολικός πληθυσμός της Ρίγας μεγάλωσε 2,5 φορές, τη στιγμή που η αναλογία των Λετονών έπεσε από 62% στα 1959 σε 57% το 1970.

● Οι ρώσοι έποικοι προτιμούνται και παίρνουν διευθετημένα πόστα Υπαρχών επιχειρήσεις όπου η πλειψηφία είναι Λετονική, ωστόσο το διεθνητικό προσωπικό μιλάει μόνο ρώσικα. Οι μη Λετονικοί εκπροσωπούνται παραπάνω από το ποσοστό τους, ιδιαίτερα στον κρατικό και κομματικό μηχανισμό. Από τους 1500 που απασχολούνται στο υπουργείο εσωτερικών της Ρίγας μόνο 300 είναι Λετονί. Τα καθύπολιτα πόστα στο ΚΚ Λετονίας έχουν καταληφθεί από Ρώσους. Κανένα ίδρυμα δε μπορεί να πάρει απόφαση δίχως επικουρία με τη Μόσχα.

● Οι περιοχές των εθνότητων «ψιφιστάν» (ιδιαίτερα εκμεταλλεύση και καταλήστευση κι έχουν ιδιαίτερα μειονεκτήματα στην παραγωγή, την εκβιομηχάνιση και την κατασκευή έργων υποδομής. Η καταστροφή των δασών με την έλλειψη αναδάσωσης, η ολοκληρωτική εξάρτηση στον τομέα της ενεργειακής με την εγκατάλειψη της αξιοποίησης ντόπιων πηγών, η εξαγωγή του ορυκτού πλούτου είναι στοιχεία της οικονομικής εξάρτησης και μετατρέπουν κάθε αυτονομία σε φάρσα.

● Σαν ακολούθια της μαζικής εγκατάστασης και εξάπλωσης των συμφερόντων του ρώσικου σφιντισμού μεγάλης δύναμης, εκτοπίζονται και εξαφανίζονται η παραδοσιακή κουλτούρα, η γλώσσα, η λογοτεχνία και τα έθιμα. Τα προγράμματα της τηλεόρασης στην πλειψηφία τους είναι στα ρώσικα, ενώ για Λετονικές εφημερίδες και βιβλία «λείπει το χαρτί». Επίσημη και «πρώτη» γλώσσα είναι η ρώσικη, για τη λετονική κάνουν ειδικές τάξεις στα σχολεία. Όλο το επιστημονικό υλικό υπάρχει μόνο στα ρώσικα. Αυτή η κατάσταση τραβιά τόσο, που εθνικές επέτειες και εθνικά παραδοσιακά φαγητά εκτοπίζονται και απαγορεύονται.

● Φυσικά στη Λετονία σταθμεύουν ρώσικο στρατεύματα, την ώρα που οι περιφωμένες λετονικές στρατιωτικές μονάδες, που τις παίρνει ο Λένιν και που στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου πολέμησαν μαζί με τον Κόκκινο Στρατό, είναι διασκορπισμένες σ' ολόκληρη τη Ρωσία (βλ. «Ιγν...»).

Οι περιοχές των εθνότητων είναι de facto κατελιημένες και υποταγμένες σ' ένα μεγαλοσφιντιστικό καθεστώς. Η σύμπτωση των κοινωνικών και εθνικών διακρίσεων οδήγησε στα τελευταία 10 χρόνια σε μεγάλες αγωνιστικές ενέργειες, που μπορούν να μετατρέψουν τις εθνικές προσπάθειες ανεξαρτησίας σε ένα όλο και πιο μεγάλο κίνδυνο για τη μεγαλοσφιντιστική κλίκα του Μπρεζνιέφ.

Μεγάλη συμπάθεια συναντά ο αγώνας των Τατάρων της Κριμαίας που ξεκίνησε το 1962, για την επιστροφή στον τόπο τους. Όταν στις 21.4.1968 έκαναν μια δημόσια συγκέντρωση γι' αυτό το αίτημα - με την ευκαιρία της επέτειου γέννησης του Λένιν - η αστυνομία και ο στρατός γύπλησαν με τα όπλα τη διαδήλωση. Αυτός ο αγώνας αναπτύχθηκε παραπέρα με την αποστολή πολλών αντιπροσωπειών στη Μόσχα, με το μάζεμα υπογραφών, που έφτασαν τις πολλές δεκάδες χιλιάδες, και με την συμπάρασταση εκπροσώπων άλλων εθνότητων, αλλά και της ρώσικης. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικό είναι το ότι οι Τάταροι της Κριμαίας κέρδισαν την υποστήριξη στον αγώνα τους εκείνων των εργα-

τών, που μαζί τους είχαν πάψει ενάντια στις μειωτικές διακρίσεις στον τόπο δουλειάς («Vorpos»).

Στην Ουκρανία ο αγώνας ενάντια στον αναγκαστικό εκρωσισμό πήρε αξιόμνες μορφές. Στην ουσία τους είναι τα ίδια ζητήματα που περιγράφονται 17 μέλη του ΚΚ Λετονίας στο γράμμα τους. Μερικά γεγονότα δείχνουν την οξύτητα της σύγκρουσης. Στις 24 Μάρη 1964 κινή η δημοσία βιβλιοθήκη στο Κίεβο της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΔ και στη συνέχεια σκηνοθετήθηκε μαζικά μια δική «για τον εμπρησμό της βιβλιοθήκης» ενάντια στον υπάλληλο Πουγκουτσάκι. Όλες οι μμοί οι ενδείξεις συγκλίνουν στο ότι πρόκειται για μια στοχευμένη προβοκάτσια της Κσ - Γκε - Μπε ενάντια στον ουκρανικό πληθυσμό (στο ίδιο). Απαγορεύτηκαν γιορτασμοί της επέτειου του μεγάλου δημοκράτη ουκρανού ποιητή Σεφτσένκο και διαλύθηκαν συγκεντρώσεις Σονά και Ξανά αναφέρονται ενέργειες, όπως για παράδειγμα ύψωση σημαίας, με τις οποίες οι ουκρανικές μάζες εξειτελιζούν και αντιμετωπίζουν τον αναγκαστικό εκρωσισμό («Σαμζντντ» - «Βόλνσε σλόβο»).

Δεν είναι τυχαίο το ότι οι αντιδράσεις για την κατοχή της Τσεχοσλοβακίας και η πάλη των πολιτών εργατών του Δεκέμβρη του 1970 και το καλοκαίρι του 1976 βρήκαν απήγηση ιδιαίτερα στις «περιθωριακές» περιοχές της ΕΣΣΔ.

Σ' αυτό τον αγώνα φαίνεται επίσης, ότι η επιδίωξη της εθνικής ανεξαρτησίας δε στρέφεται ενάντια στο ρώσικο λαό, στρέφεται όμως πεντακάθαρα ενάντια στο ρώσικο σφιντισμό μεγάλης δύναμης, που είναι σήμα κατατεθέν του ιμπεριαλισμού τόσο των παλιών όσο και των νέων Τσάρων. Εκρρωσισμοί των εθνικών μειονηθτων υποδείξαν συχνά, ότι ένας λαός που καταπίπτει άλλους δε μπορεί να είναι ελεύθερος και ότι ο αγώνας για ανεξαρτησία, ακόμα και για αποχωρισμό, βρίσκεται μέσα στα συμφέροντα του ρώσικου λαού.

***

Ο αγώνας πήρε τις πιο μαζικές μορφές στα βαλτικά κράτη. Η αυτοπυρπόληση του Π. Καζάντα στις 14 Μάρη 1972 στο Κάσνας, καθώς και άλλες αυτοπυρπόλησεις στα επόμενα χρόνια, στρέφονταν ενάντια στην πολιτική του αναγκαστικού εκρωσισμού. Στις διαδηλώσεις που ακολούθησαν την κηδεία έγιναν οδομαχίες με την αστυνομία και το στρατό. Φαίνεται πως ένας αστυνομικός σκοτώθηκε με λιθοβολισμό. Φυσικά η επίσημη εκδοχή γι' αυτές τις αυτοπυρπολήσεις είναι ότι πρόκειται για «ψυχοπαθείς», που χρησιμοποιήθηκαν από «αλήτες», «υποκινητές ταραχών» και «εθνικιστικούς εξτρεμιστές» για προβοκάτσιας. Τις βδομάδες του Μάρη και του Ιούνη του 1972 έβραζαν το Κάσνας και η Βίλνα. Στις 28 Μάρη, 3 και 10 Ιούνη ζαυασυτοπυρπολήθηκαν άνθρωποι κραυγάζοντας «Ελευθερία στη Λιθουανία», «Ελευθερία στην «Εσθονία». Οι διαδηλωτές επιτέθηκαν στη φυλακή της Κσ - Γκε - Μπε στο Κάσνας και έριξαν κοκτέιλ Μολότοφ στα τανκς που τους επιτέθηκαν. Στη συνέχεια πιάστηκαν περίπου 400 άνθρωποι και στο μεγαλύτερο μέρος τους καταδικάστηκαν. Ακόμα και οι αγώνες για το «κύπελλο Βαλτικής» στο «Παλαί γτε σπορ» της Βίλνας, μετατράπηκαν σε εκδήλωση για την ανεξαρτησία, όπου οι λιθουανίοι φοιτητές χειροκροτούσαν και παρακινούσαν συνεχώς και συστηματικά τους αντιπάλους των ρώσικων ομάδων, ενώ παρέμειναν καθισμένοι κατά την ανάκρουση του σοβιετικού εθνικού ύμνου («Vorpos...»).

Και στη Βαλτική επίσης ο αγώνας ενάντια στην κατοχή της Τσεχοσλοβακίας βρήκε μεγάλη απήγηση. Η αυτοπυρπόληση του ηλία Ρικς στις 30 Απριλίου 1969 στρέφονταν ενάντια στην σταθμευση σοβιετικών στρατευμάτων στην Τσεχοσλοβακία. Σε φοιτητικές γιορτές στο Ταρτονο αναρτήθηκαν πανιά, με ειρωνικά συνθήματα για την πολιτική της ΕΣΣΔ: «Ζήτω η σοφή και ελαστική εξωτερική πολιτική της ΕΣΣΔ», «Χαιρετίζουμε τους τουρίστες με τα τανκς», η «Γιάνκηδες, ξεκομπιστείτε πέρα από τη λίμνη Πέιπορς» (λίμνη στα σύνορα Εσθονίας και της Ο.Σ.Σ.Δ. της Ρωσίας: σ.τ.μ.) («Δημοκρατία...»).

***

ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΟΥΜΕ ΤΟΝ «ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ» ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Κρίνουμε σκόπιμο με αφορμή αυτές τις μέρες του Πανερωπαϊκού Πρωταθλήματος μπάσκετ που τόσο έντονα διατυμπανίζεται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και που τραβάει πάνω του το ενδιαφέρον πλατειών λαϊκών μαζών να τοποθετήσουμε μερικές χοντρικές μας απόψεις για τον αθλητισμό και τα αθλητικά παιχνίδια.

Αν θέλουμε να συνοψίσουμε με δυο λόγια τη στάση μας απέναντι σ' αυτό που η κυρίαρχη γνώμη ονομάζει αθλητισμό είμαστε υποχρεωμένοι να αρνηθούμε ολόενα τη χρησιμοποίηση αυτού του όρου στον εξοντωτικό και απάνθρωπο ανταγωνισμό στον οποίο έχουν αποδίδει σε πελώρια κλίμακα ιδιαίτερα στα τελευταία 40 χρόνια, άτομα, ομάδες και έθνη, χρησιμοποιώντας και κουρελιόζοντας κορμιά και συνειδήσεις για να υπηρετήσουν τους πιο ιδιοτελείς και βρώμικους στόχους.

Ο αθλητισμός δεν μπορεί παρα να έχει σαν πρωταρχικό του στόχο την ανάπτυξη των σωματικών ικανοτήτων και της σωματικής υγείας του ανθρώπου.

Αυτό το στόχο πρέπει να τον ικανοποιεί ο αθλητισμός με ένα τέτοιο τρόπο που να μη φέρνει την σωματική ανάπτυξη σε σύγκρουση με την ψυχική και πνευματική ανάπτυξη αλλά αντίθετα να τις υπηρετεί. Πρέπει δηλαδή να βρίσκεται ο αθλητισμός στην υπηρεσία και να είναι μέρος της συνολικής υλοποίησης ανάπτυξης του ανθρώπου. Και όταν λέμε άνθρωπος δεν εννοούμε μόνο τον ατομικό άνθρωπο αλλά και μάλιστα περισσότερο τον κοινωνικό.

Είναι τέτοιο αυτός ο αθλητισμός που παρακλιθεί σήμερα ο λαός μας, και οι λαοί όλων των κόσμων ζουν να ή μέσα από τις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες. Είναι αθλητισμός αυτό που προβάλλεται σήμερα σαν ακριβό του επιτεύγματος. Οι διεθνείς συναντήσεις και το ρεκόρ. Είναι πραγματικά υποδείγματα αθλητών αυτοί οι «ήρωες» με τους ισχυρούς μας και τις επιδειξιότητες που κατά κόρον προβάλλουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Να γιατί πιστεύουμε πως δεν είναι έτσι ο αθλητισμός και οι αθλητές.

Κατ' αρχήν αυτός ο αθλητισμός δεν αναπτύσσει το σώμα των ανθρώπων.

Αυτό δεν το κάνει με δυο τρόπους που αποτελούν δυο αντίθετες όψεις του ίδιου φαινομένου.

Από τη μια αυτός ο αθλητισμός αφιώνει αγύμναστη την τεράστια πλειοψηφία του πληθυσμού και από την άλλη γυμνάζει υπερβολικά μια πολύ μικρή μειοψηφία.

Αυτό το φαινόμενο μπορεί να συνοψιστεί παραστατικά σε ένα στάδιο ή ένα γήπεδο.

Σε μια δοσμένη στιγμή μιας συννεφισμένης αθλητικής αναμέτρησης μπορεί να παρατηρήσει κανείς μια τεράστια μάζα αγύμναστων, δηλαδή όχι αναπτυγμένων και όχι πραγματικά υγιών σωματικά ανθρώπων που λέγονται φιλάθλοι ή θεατές να παρακολουθούν και να ζητωκραυγάζουν μια ασήμαντη μειοψηφία τόσο πολύ γυμνασμένων ανθρώπων που έχουν καταστήσει σωματικά υποανάπτυχτοι και όχι πραγματικά υγιείς.

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΥΠΕΡΑΘΛΗΤΗΣ

Αν το πρώτο σκέλος αυτής της αντιφάσης είναι αμέσως κατανοητό, δηλαδή η ύπαρξη της συντριπτικής πλειοψηφίας των αγύμναστων, το δεύτερο σκέλος κρύβεται σκόπιμα, διαστρεβλώνεται μέχρι που να αντιστρέφεται από αυτούς που κρατάνε στα χέρια τους τα όργανα προπαγάνδας των κυρίαρχων τάξεων σε παγκόσμια κλίμακα.

Ο μέσος μεγάλος αθλητής, εκείνος ιδιαίτερα που κατεβαίνει με μια κρατική φανέλλα στις αθλητικές αναμετρήσεις είναι κατά κανόνα ένας εξαιρετικά τυλαιπωρημένος άνθρωπος.

Ο διεθνής ανταγωνισμός είναι τόσο σκληρός, τόσο εξιμμένος και τόσο αδυσώπητος που αυτοί οι άνθρωποι, ακόμα και αυτοί με τις χειρότερες μεθόδους, έχουν αναπτύξει σε ένα ακραίο βαθμό κάποια, η κάποιες σωματικές ικανότητες. Τις έχουν αναπτύξει σε τέτοιο βαθμό ώστε να έχει χαθεί η σωματική τους ισορροπία.

Οι δρομείς μεγάλων αποστάσεων έχουν φτιάξει μια πελώρια, σκληρή καρδιά σ' ένα εξαιρετικά ισχύο σώμα. Αυτοί οι άνθρωποι έχει υποδειχτεί στατιστικά ότι έχουν

ποβαρά καρδιακά προβλήματα σε μεγαλύτερη ηλικία.

Οι δρομείς ημιαντοχής έχουν αποδειχτεί ότι έχουν πολύ σοβαρά ορμονικά προβλήματα, που τους οδηγούν ακόμα και σε μορφές ανικανότητας.

Οι δρομείς ταχύτητας έχουν την αντίφαση των πολύ αναπτυγμένων μύων και των λίγο - πολύ περιορισμένων σε δυνατότητα τεχνόντων.

Είναι κάποιος σαν να είναι τοποθετημένη μια πελώρια μηχανή σε ένα μεσαιωνικό σιδηρόδρομο αυτοκίνητο. Αυτός είναι ο λόγος που αυτοί οι δρομείς παθαίνουν τόσο συχνά θάλασες.

Αντιστοίχα φαινόμενα ανισορροπίας που φέρνει η αφύσικη και μονομερής ανάπτυξη παρατηρούνται σ' όλους τους αθλητές αυτού του επιπέδου.

Ο ίδιος ο τρόπος που ακολουθούν για να σταθούν σε τέτοια αποτελέσματα είναι δεμένος με μια τόσο σκληρή και κυριαρχική εκγύμναση που ξεπερνάει κατά πολύ τις ικανότητες με τις οποίες η πάλη του με τη φύση προέκρινε μέσα στους αιώνες το ανθρώπινο σώμα.

Οι στατιστικές για την επιβίωση των μέσων σύγχρονων μεγάλων αθλητών έχουν αποδείξει ότι αυτοί δεν είναι μέσο όρο ζωής μικρότερο τουλάχιστον κατά 10 χρόνια από εκείνον ενός ελαχίστου γυμνασμένου ανθρώπου.

Αυτά ισχύουν όχι μόνο στον κλασικό αθλητισμό όπου ο αθλητής υποχρεώνεται διαρκώς να καταρρίπτει τις φυσικές ανθρώπινες ιδιότητες του στο όνομα του ρεκόρ και να τσακίζει έτσι τον εαυτό του, αλλά και σ' αυτό που λέμε αθλητικά παιχνίδια, όπου ο ανταγωνισμός υποχρεώνει τους παίκτες να πάνε από το απόλυτο μέγιστο την «φυσική τους κατάσταση» (δηλαδή την αφύσικη κατάσταση τους που είναι το αποτέλεσμα της πιο απάνθρωπης γυμναστικής) ώστε η τεχνική τους επιδειξιότητα να προστεθεί σε ένα ήδη υψηλό νούμερο «φυσικής» απόδοσης.

Όχι! Αυτοί που ονομάζουμε μεγάλοι αθλητές είναι κατά κανόνα σωματικά τραυματισμένοι άνθρωποι. Είναι σαν σκονιά ετοιμα να σπάσουν. Και συχνά σπάνε.

Όμως αν σωματικά είναι ταλαιπωρημένοι μια φορά αυτοί οι άνθρωποι είναι άλλο τόσο ψυχικά και πνευματικά.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Στην πραγματικότητα αυτοί δεν μπορούν να διαμορφωθούν αντίθετα με τον σκληρό νόμο της ανάπτυξης τους. Κι' αυτός είναι ο νόμος του ανταγωνισμού και μάλιστα του καπιταλιστικού ανταγωνισμού που σήμερα έχει φτάσει στο απόγειό του, δηλαδή στον ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστών.

Οι αθλητές είτε σαν άτομα, είτε σαν ομάδες, είτε στον κλασικό αθλητισμό, είτε στα αθλητικά παιχνίδια προβάλλουν κατ' αρχήν σαν όργανα του ανταγωνισμού διαφόρων μεριδίων της αστικής τάξης μέσα σε κάθε χώρα. Οι μεγάλοι αθλητικοί σύλλογοι μέσα σε κάθε καπιταλιστική χώρα είναι κανονικές αστικές επιχειρήσεις που δουλεύουν είτε απ' ευθείας για το δικό τους κέρδος είτε για το γόητρο άλλων μεγαλύτερων κερδοφόρων συγκροτημάτων.

Ο Παναθηναϊκός π.χ. μπορεί να είναι παθητικός οικονομικά, αλλά όχι η Μότορ - Οйл.

Οι αθλητές λοιπόν σ' αυτούς τους σύλλογους είναι όργανα των ενδοαστικών ανταγωνισμών. Είναι σαν αλόγα του (ποδοδρόμων ή σαν αντίπαλοι μιας κοκκορομαγιάς. Η

ιδεολογία τους είναι διαποτισμένη από τον ανταγωνισμό έναν ανταγωνισμό που διαπερνάει και το εσωτερικό των ίδιων των ομάδων.

Οι εθνικές ομάδες είναι συνολική έκφραση της αστικής τάξης και πιο συγκεκριμένα η έκφραση του κράτους της. Σ' αυτήν έκφραση του κράτους η εθνική ομάδα δεν έχει άμεσο στόχο το κέρδος αλλά την ενίσχυση του γόητρο του κράτους που εκπροσωπεί. Έτσι η ύπαρξη της γίνεται άμεσα πολιτική. Η εθνική ομάδα γίνεται απ' ευθείας πολιτικό εργαλείο του κράτους, εργαλείο για χρήση και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό της χώρας. Μ' αυτή την έννοια η εθνική ομάδα γίνεται όργανο μιας σωβινιστικής, μιας ιμπεριαλιστικής ή μιας ηγεμονιστικής πολιτικής. Γίνεται όργανο πολιτικής πάλης πράγμα όμως που κανένα κράτος δεν ομολογεί ανοιχτά. Λειτουργεί έτσι η εθνική ομάδα, ενώ μιλάει για αθλητικό πνεύμα. Αυτό είναι μια μεγάλη απάτη.

Και είναι τόσο πιο μεγάλη η απάτη, τόσο πιο μεγάλη η διαστρέβλωση και τόσο πιο βαθύς ο ανταγωνισμός, όσο πηγαινουμε από τα συλλογικά αθλήματα και παιχνίδια στα ατομικά, ιδιαίτερα στον στίβο.

Ο πρωταθλητής είναι ότι πιο ατομιστικό ότι πιο ανταγωνιστικό και αντικοινωνικό παράδειγμα αυτού του είδους ο «αθλητισμός». Τα αναβολικά είναι η απόδειξη αυτής της διασποράς. Αυτά δεν είναι αμαρτία για τον αστικό αθλητισμό επειδή σκοτώνουν τον αθλητή πιο πολύ από την υπεργύμναση, αλλά επειδή είναι μια ζαβολιά στους υγιείς κανόνες του καπιταλιστικού ανταγωνισμού.

Αυτές είναι λοιπόν οι εθνικές ομάδες και οι εθνικοί πρωταθλητές. Αυτοί οι εθνικοί ήρωες γίνονται τα σύμβολα μιας ψεύτικης ενότητας του λαού στο εσωτερικό της χώρας και η εικόνα της εθνικής ισχύος στο εξωτερικό.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ ΤΑΞΗΣ

Σήμερα περισσότερο απ' όλους, οι δυο υπερδυνάμεις επενδύουν σ' αυτό τον αθλητισμό, παράγοντας υπερφυσικούς αθλητές και ομάδες για να εντυπωσιάσουν τους λαούς. Ιδιαίτερα ο ρωσικός σοσιαλισμπε-

ριαλισμός χρησιμοποιεί τον αθλητισμό σαν το κατ' εξοχήν όργανό της ιδεολογικό - πολιτικής προπαγάνδας του.

Επιδιώκει φρενιασμένα πιο πολύ από τον καθένα την κυριαρχία του σ' όλους τους τομείς αθλησης, δίνοντας μεγάλα κίνητρα στους δήθεν ερασιτέχνες αθλητές του, εξαγοράζοντας παράγοντες και χρησιμοποιώντας κάθε απάτη.

Μ' αυτόν τον τρόπο ο ρωσικός σοσιαλισμπεριαλισμός προσπαθεί να εξουδετερώσει την καθυστέρηση του σε σχέση με τους ανταγωνιστές του στον τομέα της οικονομίας και της κουλτούρας.

Όχι, τέτοιες ομάδες, τέτοιοι αθλητές δεν μπορεί να είναι πρότυπα αναπτυγμένων σωματικά, ψυχικά και πνευματικά ανθρώπων και, ομάδων ανθρώπων ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που οι φανατικοί φίλοι τέτοιων ομάδων και τέτοιων αθλητών δεν μπορεί να είναι πραγματικοί φίλοι του αθλητισμού.

Όσοι άνθρωποι του λαού χειροκροτούν φρενιασμένοι τις ανανύμετες εταιρείες και τα σωβινιστικά κρατικά όνειρα της αστικής τάξης πέφτουν σε μια μεγάλη παγίδα, ακριβώς όπως πέφτουν σε παγίδα και οι μεγάλοι αθλητές που δεν έχουν ακόμα διαφθαρεί από τον άγχο και καταστροφικό ρόλο που τους έχει αναθέσει το κράτος.

Εμείς οι κομμουνιστές είμαστε αντίθετοι στον αστικό αθλητισμό. Σ' αυτόν που φτιάχνει τους δύο πόλους της υπεργυμνασμένης μειοψηφίας και της αγύμναστης πλειοψηφίας και που απαλλοτριώνει και τους δύο πόλους από την ψυχική και πνευματική υγεία.

ΕΝΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Για μας ο αθλητισμός προορίζεται κύρια για τις μάζες, για τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού, και υπηρετεί τον ολοκληρωμένο άνθρωπο.

Το σπέρμα ενός τέτοιου αθλητισμού υπάρχει σήμερα μέσα στις συνθήκες του καπιταλισμού. Τον βλέπουμε στο πνεύμα και το στυλ των ομάδων και των αθλητών μεσαιων και χαμηλό επιπέδου. Το διακρίνουμε σε τοπικούς ερασιτεχνικούς συλλόγους, σχολικές ομάδες ακόμα και σε παρές σε αυθόρμητες αναμετρήσεις όπου εκδηλώνεται συχνά το εγγενικό πνεύμα

σαν κι' αυτό που μπορεί ν' αντισταθεί μόνο ανάμεσα σε ανθρώπους του λαού ακριβώς επειδή τη δικά τους ζωή δεν τη χωρίζουν βαθεία κι' α-γεφυρωτά υλικά συμφέροντα.

Η αθλητική αναμέτρηση δεν είναι μια μάχη για την συντριβή του ηθικού του αντίπαλου και το τέλος της δεν είναι τα δάκρυα για τους μεν και οι χαρές για τους δε. Αυτή είναι η ατμόσφαιρα της ζούγκλας κι' όχι της κοινωνίας που αξίζουν οι άνθρωποι.

Η πάλη για την νίκη στην πραγματική αθλητική αναμέτρηση υποτάσσεται στην ενότητα με τον αντίπαλο, είναι η μέθοδος που ακολουθείται για την τελειοποίηση και των δύο στον φυσικό σωματικό τομέα, στον τομέα της τεχνικής - πνευματικής προσπάθειας, στον τομέα της κοινωνικής ανύψωσης.

Αθλητική αναμέτρηση είναι να γυρίσεις για τις επιδόσεις του αντίπαλου, επειδή μπορούν να σε διδάξουν, είναι να χειροκροτείς τις ωραίες του προσπάθειες κι' όχι να τον γιουγαρίζεις, να αναγνωρίζεις πρώτος το λάθος σου και όχι να το κρύβεις από τον αντίπαλο.

Ο αθλητισμός δεν λύνει ανταγωνιστικές αντιθέσεις. Αυτές λύνονται με άλλους τρόπους. Ο πιο δικαιοδοκίμος τέτοιος τρόπος είναι η βία των όπλων. Τα πράγματα πρέπει να ξεκαθαρίζουν.

Εμείς από θέση αρχής δεν πιστεύουμε στα υποκατάστατα της βίας των εθνών και των εταιρειών.

Η αθλητική ή ο πόλεμος. Δεν επιτρέπουμε σε κανένα να χρησιμοποιεί τη λέξη αθλητισμός για να δηλώνει μια μέθοδο πόλεμο.

Όταν ο λαός πάρει την εξουσία σ' αυτήν εδώ τη χώρα τότε κάθε αθλητική αναμέτρηση μέσα στη χώρα καθώς και με άλλα έθνη θα βασίζεται σ' αυτήν την αρχή: «πρώτα η φίλια, μετά η πάλη». Η πάλη θα υποτάσσεται στη φίλια ανάμεσα στους λαούς και θα την υπηρετεί.

Η εργατική τάξη δεν θα καλέσει ποτέ από την τηλεόραση το λαό να γυμναστεί την αντιπαλή ομάδα και τον αντίπαλο αθλητή και δεν θα τον αποκαλέσει ποτέ «υπερόχο κοινό» αν κάνει κάτι τέτοιο. Η εργατική τάξη δεν θα έχει ποτέ υπερωργία απέναντι στην αντιπαλή ομάδα και τον αντίπαλο αθλητή, όπως οι γυμναστές, όπως οι κερδοφόροι συστήματα. Θα υποστηρίξει τα ισχυρά της

σημεία και θα την διδάξει τα δικά της ισχυρά σημεία. Όταν θα λείπει ο αθλητισμός θα κάνει αθλητισμό. Αυτοί που την μισούν κάποτε της κηρύζουν πόλεμο, τότε αυτή θα τον πει πόλεμο και θα τον διεξάγει.

Η ΤΑΧΤΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗ

Μέχρι το σοσιαλισμό και την ανατροπή της αστικής τάξης και της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας εμείς οι κομμουνιστές θα προπαγανδίζουμε στον λαό και θα προωθούμε στην πράξη την παραπάνω αντίληψη, χωρίς ποτέ να τρέφουμε την σποιαδήποτε ψευδαισθήση ότι η αστική τάξη και ο επίσημος αθλητισμός της θ' αλλάξουν μυαλό. Αυτή μας η πάλη δεν θα έχει σαν κύριο στόχο να απελευθερώσει τον αθλητισμό από την αστική αντίληψη, αλλά να απελευθερώσει το λαό από τα δεσμά του αστικού αθλητισμού, που είναι ένα πελώριο ιδεολογικό και πολιτικό δηλητήριο στα χέρια της άρχουσας τάξης στο δοσμένο γυμναστήριο, να αναγνωρίζεις πρώτος το λάθος σου και όχι να το κρύβεις από τον αντίπαλο.

Αντίθετα σε κείνη την οργιστική και εξιπνακιστική αντίληψη που περιφρονεί τις μάζες και το σημερινό ενδιαφέρον τους για τον αθλητισμό και τα αθλητικά παιχνίδια.

Αυτά όμως τα αθλητικά παιχνίδια ιδιαίτερα το ποδόσφαιρο δεν είναι καθόλου τυχαίο που συγκινούν τις μεγάλες λαϊκές μάζες σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Πρόκειται για σύνθετα και καλοδοκούμενα παιχνίδια που η εκτεταμένη και πολύχρονη πρακτική εκατομμυρίων ανθρώπων τα έχει οδηγήσει σ' έναν εκπληκτικό βαθμό τελειότητας και που προσφέρουν ομορφιά, απαιτούν δεξιοτεχνία και τρογίζουν το πνεύμα αντίθετα απ' ότι πιστεύει ένα είδος μικροαστού διανοούμενου.

Οι μάζες διασκεδάζουν και διδάσκονται από αυτά.

Ο σοσιαλισμός θα τα αναπτύξει δημοκρατικά υποθετώντας την θετική πείρα των μάζων που τα αγάπησαν και θα απορρίψει σταδιακά εκείνα τα αρνητικά στοιχεία που είχε χαραξει πάνω τους το απάνθρωπο σύστημα της εκμετάλλευσης και του ανταγωνισμού.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΚΥΡΚΟΥ

Πέρασε ένας μήνας που φτιάχθηκε η «Ελληνική Αριστερά» και δεν άργησαν να φανούν οι διαπιστώσεις που είχαμε κάνει για την μετεξέλιξη, που ήθελε να πετύχει ο Κύρκος και η παρέα του στο «Κ»-Κεσοτερικό.

Βέβαια τις εκτιμήσεις που είχαμε κάνει στα άρθρα της «Ν.Α.» πριν το συνέδριο και που είχαμε διαπιστώσει, ότι ο Κύρκος με την διάταξη του «Κ»-Κεσοτερικού και την πολιτική πρόταση που κάνει για μέτωπο εξουσίας που θα περιλαμβάνει την αριστερά του ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ έρχεται να υπηρετήσει την γραμμή του Γκορμπατσώφ επιβεβαιώθηκαν αλλά πρέπει να διαπιστώσουμε ότι για δύο λόγους ο Κύρκος δεν προχωράει γρήγορα στο ξεμπρόστιαμά του.

Ο πρώτος λόγος είναι ότι θέλει να αποφύγει τα κληθήματα της ομάδας Μπλανιά, που κράτησε το «Κ»-Κεσοτερικό και προσπαθεί να το συγκροτήσει. Και ο δεύτερος λόγος είναι ότι στο νέο φορέα όπως αυτοαποκαλείται η «Ε.Α.» προσχώρησαν μερικοί ανένταχτοι φιλοισραηλινοί, που περιορίζουν την ανοικτή φιλορωσική γραμμή του Κύρκου.

Παρ' όλα αυτά ο Κύρκος στην πρώτη συνέντευξη που δίνει είναι αποκαλυπτικός.

Παραθέτουμε απόσπασμα Ελευθεροτυπία από 27 έως 29 Απρίλη που λιβανίζει Γκορμπατσώφ. «Και ένας είναι ο Γκορμπατσώφ... Δημοσιογράφος»

«Ο Γκορμπατσώφ είναι η έκφραση μιας ολόκληρης κοινωνίας» Δημοσιογράφος: Είναι χαρακτηριστικός ηγέτης όμως.

Είναι αναμφισβήτητο. Και είναι πτύχσμα. Αυτό είναι τώρα ιστορίες για τα παιδιά. Άλλο τώρα, αν στην εποχή μας ξανακαλύψουμε προβλήματα που έχουν λυθεί εδώ και έναν αιώνα. Δεν μπορεί να αντικαταστήσει κανείς το ρόλο που παίζει η προσωπικότητα στην ιστορία.

Χωρίς το Λένιν, ασφαλώς δεν θα γινόταν η Οκτωβριανή Επανάσταση.

Και δες, πόσες αλλαγές έχει προκαλέσει σ' ένα στατικό καθεστώς ο Γκορμπατσώφ» που ζητάει την αλλαγή της νοοτροπίας του ΚΚΕ.

«Περιμένουμε λοιπόν, να δούμε την αλλαγή της νοοτροπίας. Αυτό που είπε ο σύντροφος που ήρθε από το ΚΚΕ ήταν πράγματα μετρημένα και αξιολόγα. Τα σημειώσαμε. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτα βαθύ και ουσιαστικό».

Δημοσιογράφος: Σε ποιους συγκεκριμένους τομείς επιθυμείτε να δείτε αλλαγή;

«Τη δημοκρατία λοιπόν περιμένουμε να την δούμε στο ΚΚΕ».

«Έχει πάψει να καταγγέλει το ΚΚΕξ σαν εξάρτημα της Ρωσικής πολιτικής μάλιστα τόσο ο Κύρκος όσο και ο Παπανδρέου το θέλουν, πιο εξαρτημένο απ' την Ρωσική υπερωργία. Πόσο πιο εξαρτημένο μπορεί να είναι ένα πραχτόρειο της Ρωσίας».

ΑΕΡΑ... ΕΛΛΑΣ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ 1
βράδυ μετά την νίκη είναι συμπαθέστατος, κι ο εκφωνητής καλός, καλή η τηλεόραση.

Και οι παράγοντες καλή οργάνωση έκαναν, και οι εφημερίδες δεν λένε μόνο ψέματα.

Ακόμα κι ο Παπανδρέου συγγάρηκε τα παιδιά, και πόσο συγκρατημένα, χωρίς έπαυση.

Έχει και καλές πλευρές ο Παπανδρέου. Πρέπει να το παραδεχθούμε. Σα εθνικά κρατάει καλά. Τους Τούρκους τους δάγκωσε τ' αυτί. Πρέπει να το παραδεχθούμε. Τις μέρες που φτιάχτηκε η μεγάλη εθνική μάσκα και νικήσαμε τη Γιουγκοσλαβία και αν δεν μας αδικούσε η διαιτησία θα κατεβάζαμε κάτω και τη Ρωσία όσα κι' αν δεν το ήθελαν οι Κνίτες.

Έχει και τα καλά του ο Παπανδρέου. Το σωστό να λέγεται! Ίσως στα υπόλοιπα να διορθωθεί. Ίσως. Δεν ξέρεις. Υπομονή.

ΕΝΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙ ΣΤΗ ΜΥΤΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Ο 19χρονος Ματίας Ρουστ που προσγειώσε το αεροπλανάκι έξω από το Κρεμλίνο ήταν πολύ μικρός για να κατηγορηθεί σαν κατάσκοπος και πολύ μεγάλος για να περάσει ατιμώρητα την άμυνα του ισχυρότερου στρατού του κόσμου.

Αρκετά μικρός για να μην μπορέσει να θυμώσει ο Γκορμπατσώφ κι αρκετά μεγάλος για να χαμογελάσει.

Ο Γκορμπατσώφ δεν ήξερε τι να κάνει με το κουνούπι που του κάθισε στη μύτη. Αν το σκότανε με φόρα θάδειχνε πανικό και φόβο, και το χειρότερο θα χάλαγε την εικόνα του καλόκαρδου ηγέτη της ειρήνης που χιζίζει επίμονα εδώ και δυο χρόνια.

Αν το ανεχόταν θάδειχνε μια υποχωρητικότητα ανάμοστη για διεκδικητή της παγκόσμιας ηγεμονίας και μια ανοχή που θα ενθάρρυνε ανάλογα παιχνιδάκια με άλλα ζωηρά παιδιά.

Ο Γκορμπατσώφ απόλυσε τον αυλάρχη του και έπεσε σε συλλογή. Δεν αποφάσισε ακόμα.

Το μόνο που είχε με το στόμα του πραχτορείου ΤΑΣ είναι ότι αυτός ο νεαρογενέλιος παράξενα». Αδύνατο αυτός να καταλάβει πως τόλμησε ένα κουνούπι να περιφρονήσει τη μύτη του Τσάρου. Αδύνατο να καταλάβει τη δύναμη των λαών.

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ»

Μια απάτη στο δρόμο που χάραξε ο Ανδρέας

Ο ελληνικός λαός έχει πια συνήθειες, όταν ακοίει την κυβέρνηση να προτίθεται να θεσπίσει μέτρα «υπέρ» του, να κρατάει μικρό κοφίνι. Κι αυτό γιατί έχει δεχθεί πλέον πολλές καταρατικές, πιο τον προσηγοίαν ανωμαλία από τα «θεωρητά» των «σοσιαλιστικών» οραμάτων του ΠΑΣΟΚ και των συνοδοιπόρων του.

Ο Τρίτος, πιστό παιδί του μπαμπά του Παπανδρέου, μεγάλοι δασκαλόν της μηχανογραφίας και της εξάπλωσης, κι ο ίδιος - βασικότερος του βασιλείας, μόλις έγινε υπουργός, πέσει, πιπίλισε τη μόνιμη πια, καρμύλα όλων των αστών. Ποιος φταίει για τα χάγια της παιδείας; Μα, ποιος άλλος, οι καθηγητές που δουλεύουν λίγο, που δεν εκτελούν κατά γράμμα τις οδηγίες - διαταγές για τον τρόπο και το περιεχόμενο της διδασκαλίας και άλλα παρόμοια. Από την άλλη, έχουμε να εφαρμόσουμε και το νεότερο νόμο 1566, ο οποίος, φρονιμώς ποιόν, προβλέπει 52 (πενήντα-δύο) προεδρικά διατάγματα για την εφαρμογή του. Δηλαδή καμιά δεκαριά ακόμα νόμους για να εφαρμοστεί ο νόμος που υπάρχει σήμερα - μια προσφιλής ταχτική όσον θέλουν να περάσουν την ιδεολογική και διοικητική ισοταγή στους «ισοστάμιον» τους φορείς της εκπαίδευσης: γονείς, μαθητές, καθηγητές. Έλα όμως, καθότι δημοκράτες, που πρέπει το πράγμα να φαίνεται σαν αποτέλεσμα δημοκρατικού κι ελεύθερου διαλόγου, κι όχι σαν επιβολή από τα πάνω αυταρχικών ρυθμίσεων.

Εδώ, λοιπόν, θα περιμένα κανείς να ζητήσει ο υπουργός, έστω και για τα μάτια, έστω και για λόγους ταχτικής, την τυπική γνώμη της ομοσπονδίας των καθηγητών (ΟΛΜΕ) και της ομοσπονδίας των συλλόγων γονέων - κηδεμόνων (ΑΣΓΜΕ) στα πλαίσια ζητήματα.

Αμ δε! Αυτός φοβάται ακόμα και τους δικούς του (στην ΟΛΜΕ, 5 του ΠΑΣΟΚ, 3 του νεο-ΚΚΕ, 3 της Ν.Δ.). Μας γυρίζει στην εποχή των μεσαιωνικών μισοκοινοβουλίων, όπου μόνο δύο - τρεις «κορυφές» - πέζαν από πριν τα επίσημα σχέδια του μονάρχη.

Αιφνιδιαζόντας, λοιπόν, τους πάντες και τα πάντα, ανακινών να με βαριγρόδους κωδονοκροστές την οργανωση, σ' όλα τα επίπεδα, του «Εθνικού διαλόγου για την Παιδεία». Επειδή ξέρει πολύ καλά ότι δεν μπορεί να μας υποχρεώσει - γονείς, μαθητές, καθηγητές - να εφαρμόσουμε τις θέσεις του, γιατί η απόφαση - εντολή του είναι νομικά διατήρη και πολιτικά ανήθικη δημιουργία μια σειρά αυθαίρετες δικλείδες, ώστε στο μέν πολύ κόσμο να φαίνεται ελεύθερος διάλογος, στους δε μαθητές και καθηγητές - ιδιαίτερα στους δεύτερους - να φαίνεται σαν ηθική και, κυρίως, νομική υποχρέωση τους, που πηγάζει από την ιδιότητά τους (αυτό αφορά τους καθηγητές) του δημοσίου υπάλληλου. Σαν το στρατό δηλαδή. Τι κι αν ο στρατιωτικός κανονισμός παραβιάζει το Σύνταγμα; Σου λένε: εκτέλεσε τη διαταγή και μετά βγαίνεις παραπονεμένος στην αναφορά. Έτσι κι εδώ: Κάνε ό,τι σου λέμε, σαν νόμοταγής δημοσίας υπάλληλος, (χωρίς να έχεις την νομική υποχρέωση), και μετά βγες να παραπονεθείς. Προσέξτε διατύπωση στο έγγραφο που έστειλε ο υπουργός (ημερ. 30.4.87):

«... κρίνουμε επιβεβλημένη την οργανωση και τη διεξαγωγή συζητήσεων...»

«Στόχοι των συζητήσεων θα πρέπει να είναι:»

«Υπεύθυνα όργανα για την οργανωση και διεξαγωγή των συζητήσεων και τη διαμόρφωση και καταγραφή των προτάσεων... είναι: Α) Στο επίπεδο του σχολείου ο Διευθυντής σε συνεργασία με το σύλλογο των διδασκόντων...»

«Το πρόγραμμα οργανωσης και διεξαγωγής των συζητήσεων ορίζεται ως εξής:»

Γ) Κυριακή 17 Μαΐου συζήτηση σε κάθε σχολείο με την παρουσία των μαθητών, των εκπαιδευτικών και των γονέων των μαθητών Δ)

Δευτέρα 18 Μαΐου μέχρι Τετάρτη 20 Μαΐου συζήτηση στο σύλλογο διδασκόντων»

«Για τις συζητήσεις πρέπει να ληφθεί υπόψη η εισηγητική έκθεση του Ν. 1566/85»

«Μετά το τέλος των συζητήσεων... να φροντίσουν για τη συγκέντρωση και συστηματική καταγραφή των πορισμάτων και προτάσεων και να υποβάλουν τα σχετικά κείμενα στο Υπουργείο»

Ένα παρατηρητικό μάτι θα διαπιστώσει ότι η φρασολογία είναι διατυπωμένη με τέτοιο τρόπο, που να μη λέει καθαρά το κείμενο ότι «με βάση τον τάδε νόμο έχετε την υποχρέωση...», αλλά ν' αφήνει να εννοηθεί με σαφήνεια ότι υπάρχουν «υπεύθυνα όργανα» για το «διάλογο». Υπεύθυνα όμως απέναντι σε ποιόν; Στη συνείδησή τους; Σε κάποιο αόρατο νόμο; Η μήπως στη θέληση του υπουργού;

Για να μη μείνει όμως η απορία σε κανένα, δίνονται εντολές από τους συμβούλους στις μαζωχικές των διευθυντών των σχολείων, στις οποίες αναφέρεται ρητά (κι όχι γραπτά) ότι οι καθηγητές είναι υποχρεωμένοι να συμμετάσχουν στις διαδικασίες αυτές.

Ποιθενά μέσα στο έγγραφο δεν αναφέρεται η συμμετοχή της ΟΛΜΕ. Τις δε ΕΛΜΕ τις βάζει κάποια Κυριακή, σε επίσημο νομικό, να συζητάνε μαζί με καμιά πενήντα ή άλλους «φορείς», προφανώς για να προσδώσει ιδιαίτερη βαρύτητα στις απόψεις τους. Έτσι παραμερίζονται τόσο τα συνδικαλιστικά όργανα, που έχουν από χρόνια διαμορφωθεί θέσεις σε συνεννόηση και οι επιστημονικές ενώσεις των εκπαιδευτικών, όπως οι Πανελληνίες Ενώσεις Φιλολόγων, Χημικών, Φυσικών, η Μαθηματική Εταιρεία και άλλες.

Εξάλλου, τα χρονικά πλαίσια που ορίζονται είναι ασφικτικά και επιτηδες επιλεγμένα στο τέλος της σχολικής χρονιάς, όταν οι μαθητές έχουν πάσει με τα μούτρα στο διάβασμα για τις εξετάσεις, ιδιαίτερα της Γ' Λυκείου, και πέντε (5) συνολικά ώρες μέσα σε κάθε σχολείο. Υπαρκτή λογική ανθρώπους που να πιστεύει ότι μέσα σε πέντε ώρες είναι δυνατόν να συζητηθούν πραγματικά τα προβλήματα της εκπαίδευσης, και μάλιστα να διατυπωθούν και προτάσεις;

Όσο για τα θέματα της «συζήτησης», αυτά, κατά την αποψη του υπουργού, «πρέπει να είναι: Α)... περιεχόμενο σπουδών, Β)... σχολικά βιβλία, Γ)... διάρκεια του διδακτικού έτους, Δ)... αξιολόγηση του μαθητή, Ε)... εσωτερική πολιτιστική δημιουργία του σχολείου, ΣΤ)... καλύτερη σχέση σχολείου και κοινωνικού περιβάλλοντος. Κάθε άλλο θέμα μπορεί να συζητηθεί μετά την εξάντληση του παραπάνω καταλόγου θεμάτων» (η υπογραμμιση ανήκει στον εμπνευστή του εγγράφου). Συζητήστε δηλαδή πρώτα τα θέματα που θεωρώ εγώ βασικά (από τα οποία το μόνο που δεν σπκώνει γυατικές «συζητήσεις» είναι η διάρκεια του διδακτικού έτους, κι εδώ είναι γνωστή η θέση του υπουργού για σοβαρή επιμύκηση του), και μετά, αν σας μείνει χρόνος - που δεν πρόκειται - συζητήστε και για τα «δευτερεύοντα» ζητήματα της εκπαίδευσης, όπως ανέθεσε για τους εκπαιδευτικούς, λερνά στα σχολεία για κάλυψη στοιχειωδών αναγκών, νέα κτίρια κ.λπ. Μα, υποχρέωση να μινώς, να «συζητήσουμε» μόνο ό,τι θέλει αυτός, αφήνοντας απ' έξω τις δικές μας προτεραιότητες, και ειδικά το επίμαχο θέμα των αιτήσεων, που το έχουν κυριολεκτικά θέσει δεξιοί κι «αριστεροί». Έπειτα, πως μπορεί το παιδί να συζητήσει έτσι ξαφνικά για το πλώριο θέμα του περιεχόμενου των σπουδών, χωρίς καν να ξέρει τι σημαίνει αυτό, χωρίς να έχει προηγηθεί μια μακρόχρονη και σοβαρή προεργασία;

Τώρα, στον πρακτικό τρόπο διεξαγωγής των ερωτησολικών «συζητήσεων», με βάση τις εντολές που έδωσαν οι κατά τόπους σύμβουλοι στους διευθυντές των σχολείων έπρεπε οι καθηγητές τις δύο πρώτες ώρες να παίζουν ταυτόχρονα το ρό-

λο του προέδρου της μαθητικής συνέλευσης και του πρακτικογράφου, και μάλιστα στο τέλος να βάλει την υπογραφή του στο πρακτικό. Έτσι τους καθιστά, πρακτικά, «υπεύθυνα» (δημηθέτε τα «υπεύθυνα όργανα» του εγγράφου) για την πορεία που θα πάρει η συζήτηση μέσα στην τάξη. Αν, δηλαδή, ένας μαθητής «βγει» από τα συγκεκριμένα θέματα που ορίζει ο υπουργός ή μιλήσει με τρόπο που «δε σιναδέει» προς τη μαθητική του ιδιότητα, ο καθη-

γητής και τον διδακτικό έτος. Απ' αυτούς οι περισσότεροι ήταν της άποψης «και μέχρι τις δεκά το βράδυ αν μπορούσατε να τους κρατήσετε σχολείο, καλό θα τους έκανε», γιατί θα τους βγαζατε από την εθιμική σας, ανεθιμικοί άνθρωποι, συμπληρώνουμε εμείς. Δυστυχώς αυτές οι κρυπτοφασιστικές αντιλήψεις έχουν περάσει σ' αρκετό κόσμο, κι αυτό θα πρέπει να μας προβληματίσει. Εμείς οι καθηγητές δεχόμα-

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ

γητής θα λειτουργήσει σαν λογοκρίτης. Αυτό όμως δεν θα έχει τη δυνατότητα να πει κι αυτός τη γνώμη του σ' αυτή την συνέντευξη, θα λειτουργήσει και σαν αυτο-λογοκρίτης. Η υπογραφή του, τέλος, στο πρακτικό μιλήθαι, γιατί να μην το κρατάει μαθητής. Ούτε γι' αυτό δεν τους θεωρεί αξίους ο υπουργός, τα οποία θα υποβληθούν στις Διευθύνσεις, ένας πώς ξέρει πως θα χρησιμοποιηθεί (οι φακέλοι ακόμα «καίγονται», θημάστε). Προκύπτει όμως και κάτι άλλο, εξίσου σοβαρό. Πως το υπουργείο ορίζει, από τη μια, τον καθηγητή πρόεδρο και πρακτικογράφο μαθητικής συνέντευξης, ενώ στον κανονισμό των μαθητικών κοινοτήτων, από την άλλη, που έχει ισχύ νόμου, δεν επιτρέπεται η παρουσία του ούτε καν σαν παρατηρητή; Μήπως θέλει να κάνει τον καθηγητή χοροφύλακα και να φυλάσσει το θεσμό των κοινοτήτων, σ' αυτό το συμπέρασμα μας οδηγεί και η υπογραφή αναβολή των γενικών μαθητικών συνελεύσεων, που επρόκειτο να γίνουν πιο πριν, για μια βδομάδα μετά το «διάλογο», ώστε να μην μπορούν οι μαθητές, σαν κοινότητες πλέον, να καταγγείλουν αυτό το φιάσκο (πράγμα που δεν το απέσιγες).

Κλείνοντας με τα θέματα που αναφέρει το έγγραφο, πρέπει να δοθεί μια θέση επιφύλαξης ο υπουργός στο σύλλογο των καθηγητών. Χρόνια τώρα εμείς ζητάμε να έχει αποφασιστικές αρμοδιότητες και να μην είναι απλώς δικτατορικής ενγράφου και απονομής αποβόλων και «χαριτών». Και εννο ο σύλλογος μπορεί να συνενδριάζει έκτακτα μόνο με έγγραφη αίτηση των 2/3 των μελών του ή με απόφαση του διευθυντή για να λύσει κάποιο έκτακτο πρόβλημα που προκύπτει στο σχολικό χώρο, ο υπουργός, καταπατώντας τους ίδιους τους δικούς του νόμους, επιβάλλει να συνενδριάζει έκτακτα για να «συζητήσει» τα θέματα που μόνος του ορίζει χωρίς τη σύμφωνη γνώμη κανενός. Όπου μας βολέει ο νόμος, τους εφαρμόζουμε κατά γράμμα, όπου όχι, τους καταργούμε χωρίς ντροπή - όχι και στα χαρτιά όμως. Εκεί τους διατηρούμε για να δείχνουμε την «προσηλωσή» μας στις δημοκρατικές διαδικασίες.

Πως αντέδρασε ο αμεση ενδιαφερόμενος κόσμος στην απαρτησή του υπουργού; Εδώ, πραγματικά, ήταν να κλαίει και να γελάει κανείς, ταυτόχρονα.

Η ΟΛΜΕ, μόλις δύο μέρες πριν την «πανηγυρική έναρξη» της φέστας, έβγαλε μια ανακοίνωση, όπου στο πρώτο μισό τα βάζει με τον υπουργό γιατί δεν τους κάλεσε να το συζητήσουν πρώτα, και στο άλλο μισό καλεί τους εκπαιδευτικούς «οσους θα συμμετάσχουν» να «προβάλλουν τις θέσεις του κλάδου». Μία στο κάρφι και μία στο πέταλο.

Οι τοπικές ΕΛΜΕ, ακόμα και οι λεγόμενες «επαναστατικές» (τις ελλέγγουν συνδικαλιστές του νεο-ΚΚΕ μαζί με άλλους 2 του πρώην «εσωτερικού»), γόρυσαν στον ίδιο σκοπό. Από τη μια καταγγέλλουμε, από την άλλη συμμετέχουμε. Οι γονείς πήγαν στο «μαντρί» σ' ένα ποσοστό 3 - 5% (να δείτε που ο Τρίτης θα πει «οι γονείς πρότειναν

αλλά μια φορά το μικροαστικό και την εθνοφοβία μας. Αρκετοί από μας, μειοηφρία όμως, υποψάσαμε τη φωνή μας. Δε δεχτήκαμε να μπουκε στις τάξεις, παρά μόνο για να καταγγείλουμε την καρικατούρα διαλόγου και αμέσως να φύγουμε, χωρίς να συμμετέχουμε σε καμιά διαδικασία. Προκαλέσαμε γόνιμες συζητήσεις στους συλλόγους του κάθε σχολείου και ηρώμα σ' αντιπαράθεση με τις αντιλήψεις που μας θέλουν πειθήνια όργανα στις ανονομες ορέξεις του κάθε υπουργού. Αρνήθηκαμε να νομιμοποιηθούμε με τη συμμετοχή μας τον ίδιο μας το σφραγισμό σαν προσωπικότητες και παιδαγωγούς. Πως θα διαπαιδαγωγήσεις το παιδί σε πτώμα αντίστασης στην αυθαιρεσία, όταν σ' ο ίδιος σκίβεις στην πρώτη σφαλίδα; Αποποιήθηκαμ τη ρετσιονία του «ακραίου επαναστάτη», που διοχετεύθηκε έντεχνά από μερικούς σιναδέλφους, για να καλύτερι βρωμάει η δική τους υποταγή. Αντιστάθηκαμ σθεναρά στη λογική του «αποφασιστικού και διατάσσου» με, σε ένα ακόμη βημα που προωθεί «τεχνηέντως» τη φασιστικοποίηση της δημοσίας ζωής. Αντιτάξαμ ότι η αντίσταση σε ένα φασιστικό μέτρο δεν είναι επαναστατική αντίληψη, αλλά απλα δημοκρατική.

Και πετήκαμ αρκετά. Όλοι προβληματιστήκαμ, πολλοί δεν μπήκαμ στη διαδικασία αυτή, αλλά βγήκαμ ανοιχτά και καταγγείλαμ το υπουργείο. Εκεί όμως που ήταν να γυριστεί κανείς ήταν με τους μαθητές. Μας ξεπέρασαν όλους σε ορμητικότητα κι εντιμότητα. Αθήσαν αναβόδες πολλούς καθηγητές τους, θέτοντάς τους πρόβλημα προσωπικής εθιμικής (όχι νομικής, βέβαια) κι ειαισθησίας. Ολοκλήρως συνελευσες διαλύθηκαμ μετά από αποχωρήση του συνόλου των μαθητών.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν, συνολικά, η κίνηση αυτή του υπουργού πέτυχε στους στόχους της. Παντως, μετά τη σείστα, κάποια κοινοβούλιο της αστικής τάξης νένου τύπου βιάθηκαμ να βγάλουν (τα ήδη βγαλμένα α priori) συμπεράσματα: «οι μαθητές έδειξαν ορμητικότητα. Πρότειναν... παράταση του διδακτικού έτους», επαναφορά των αρχαίων στα γυμνάσια... (ο Β. Νέτας σε πρόσφατο άρθρο του στην «Ελευθεροτυπία»). Δύο από τις ημέρες του «διαλόγου» ήταν Σάββατο και Κυριακή. Αν το σινιάσσαμ με την υποχρέωση να επιτηρούν οι καθηγητές στις πανελλήνιες εξετάσεις δύο Σάββατα, φαίνονται και οι «καλύτερες» μέρες που μας περιμένουν (κατάργηση του παιθήμερου).

Από την άλλη μεριά, ήταν ένα γερο ταρκακόντρη για πολύ κόσμο. Ηρθε να επιβεβαιώσει τη συμπληρωση, ουσιαστικά, με την κυβέρνηση ορισμένων δυνάμεων που υποστηνεται ότι τη γπιπάνε από τ' αριστερά. Έδειξε ότι για το ζήτημα ενός γερού κινήματος με λαϊκά αιτήματα χρειάζεται ο παραμερισμός των σημερινών συνδικαλιστικών ήγεισιων και η ανάδειξη γνήσιων δυνάμεων. Έδειξε ότι όλοι οι αντιδραστικοί είναι χαρτινές τσιφές.

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Το τέλος του εθνικού έτους

Με αφορμή τις Πανελλήνιες Εξετάσεις η Νεολαία της ΟΑΚΚΕ κλιφόρησε αφίσσα - εφημερίδα τοίχου, σε Λυκεία της Αθήνας και του Πειραιά. Πιο κάτω δημοσιεύουμε την αφίσσα - εφημερίδα.

- Συμμαθητές, συναγωνιστές
- Αυτές οι εξετάσεις είναι μεγάλος κόπος, μεγάλη στενοχωρία και μεγάλη άσπωση των μαθητών για το τίποτα.
1. ΜΗΠΩΣ ΕΤΣΙ ΘΑ ΒΓΟΥΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ;

Όχι γιατί ο ιμπεριαλισμός και η οργανωσα τάξη αρνούνται το δικαίωμα σ' αυτή τη χώρα να αναπτύξει τη δικιά της έρευνα και τεχνολογία. Οι σπουδές και τα πτυχία κατάντησαν στο να δείχνουν ποιος έχει δικαίωμα σαν καλός γρασοεικράτης, να υπογράψει χαρτιά και να πατάει σφραγίδες.
  2. ΜΗΠΩΣ ΕΤΣΙ ΘΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΖΩΗ;

Όχι, γιατί το βασικό στις εξετάσεις δεν είναι ποιος θα πετύχει αλλά ποιος θα αποτύχει, γιατί αυτό είναι το μέλλον που επιφυλλάσσεται στη μεγάλη πλειοψηφία.
  3. ΜΗΠΩΣ ΜΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ;

Μα πώς μπορεί να γίνει αυτό όταν ο κάθε μαθητής καλείται να ανταγωνιστεί, να κερήσει τον πόλεμο στους συμμαθητές του. Πως απ' αυτή την αποθήωση του ατομικισμού μπορεί να προκύψει ένας κοινωνικός άνθρωπος;

Συμμαθητές, συναγωνιστές

Κρίνοντας από τα συμπεφοντα της μεγάλης πλειοψηφίας των μαθητών εμείς καταδικάζουμε αυτό το σχολείο που υποτάσει τα πάντα στις ανταγωνιστικές εξετάσεις για το ΑΕΙ.

- Απαιτείστε ένα σχολείο που να συνιδάζει τη θεωρητική εκπαίδευση με την παραγωγική εργασία. Που να εξοικονομεί θεωρητικά και πρακτικά το μαθητή με τους βασικούς κλάδους της σύγχρονης παραγωγής και πάνει απ' όλα να καλλιεργεί τις σωματικές, πνευματικές και κοινωνικές αρετές.
- Αναπτύξτε την αλληλεγγύη σας ακόμα και μέσα στις εξετάσεις. Βοηθήστε ο ένας τον άλλο.
- Καταγγείλετε την παράταση του σχολικού έτους, που σαν στόχο έχει την παράταση της καταπίεσης και αλλοτρίωσης του μαθητή.

Συμμαθητές, συναγωνιστές

Αν θέλετε οι κόποι σας να μην πάνε χαμένοι, ή ακόμα χειρότερα να στραφούν ενάντια στο λαό και την πρόοδο, τότε ενωθείτε μεταξύ σας, ενωθείτε με το λαό ενάντια στους αντιδραστικούς που υπηρετούν τον ιμπεριαλισμό σε Ανατολή και Δύση και τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών κάθε είδους.

ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

απειτώνια «έναν πόλεμο σαν τελευταία σκιά σπιτήρας του ρωσικού τσαρισμού και της ρώσικης αντίδρασης» και ότι «ο πανσλαβισμός είναι για μας και για τους ρώσους ο χειρότερος εχθρός».

Ο πανσλαβισμός που εκφράζεται καλύτερα με την σλαβοφιλία αντιστοιχεί σε επίπεδο ρώσικου σοσιαλφασισμού με την γιτλερική θεωρία της άρετας φύλης. Αυτή η θεωρία έχει σαν βαθύτερο στόχο της την προς τα έξω επέχταση του λεγόμενου «ανώτερου έθνους» για λογαριασμό μιας γοιφίας αντιδραστικών.

Όλα προετοιμάζουν το πιο μεγάλο διαγμό των εθνοτήτων. Οι ανταπάτες των λαών της ΕΣΣΔ, όσο υπάρχουν για τον πραγματικό χαρακτήρα της νέας ηγεσίας δεν είναι προορισμένες να κρατήσουν καιρό. Ο Γκορμπατσώφ άλλωστε κλείνει με τα εξής λόγια την εισήγηση του στο εθνικό ζήτημα.

«45 μην έχουν απαιτήσεις και α,

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της «Ν.Α.» ο «δαίμων» του τυπογραφείου έκανε τη «ψημα» του. Στο άρθρο «ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ» στη σελίδα 4 και λίγο πριν το τέλος γράφαμε «Οι 671 θανάτοι από κελμίσπλλά στο Ασκήπείο».

Το «671» δεν είναι σωστό. Το σωστό είναι «Οι 6 θανάτοι...». Το 71 το έβαλε ο «δαίμων»...

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ - ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΘΑΚΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

Όμως και το ίδιο το ψευτο-ΚΚΕ δεν μπορεί να αξιωνεί σε μεγάλο βαθμό την κόπια με τον Παπανδρέου. Γιατί κάτι τέτοιο θα χτυπούσε στα μάτια του λαού την κρυφή τους συμμαχία. Το ψευτο - ΚΚΕ πρέπει να χτυπάει τόσο όσο χρειάζεται για να καλύπτει τον Παπανδρέου.

Είναι εδώ χαρακτηριστική η δήλωση του Φλωράκη στα ΝΕΑ, στις 29 Μάη, με την οποία αποκήρυξε την προσωπική κόπια του Κάππου ενάντια στον Παπανδρέου στη Βουλγαρία.

Όταν ο δημοσιογράφος ρώτησε τον Φλωράκη για το πως κρίνει την επίθεση του Κάππου στον Παπανδρέου, απάντησε: «Πράγματι ήταν μια άστοχη ενέργεια. Πάντα τακτική του ΚΚΕ είναι η αντιπαράθεση προς την πολιτική των άλλων κομμάτων να γίνεται με πολιτικά επιχειρήματα...»

Αμοιβαίες αβροφροσύνες, όπως λέει ο λαός μας!

Υπάρχει όμως ένα ακόμα ζήτημα. Η φιλορώσικη Παπανδρείκη κλίκα μέσα στο ΠΑΣΟΚ μπορεί να χτυπάει το ψευτο-ΚΚΕ, ποτέ όμως τον Γκορμπατσόφ. Η κριτική που κάνει στο ψευτο-ΚΚΕ γίνεται στην υποτιθέμενη αντι - Γκορμπατσόφ φράζια του ψευτο-ΚΚΕ. Γίνεται στους «σκληρούς» Φαράκο, Τσολάκη κ.λπ. Για να κυριαρχήσει η φιλορώσικη κλίκα μέσα στο ΠΑΣΟΚ πρέπει να «χτυπήσει» το ψευτο-ΚΚΕ. Να το κάνει δηλαδή «συνεπές Γκορμπατσόφικό» κόμμα. Αυτός είναι ο πολιτικός ρόλος της υποτιθέμενης φράζιας Φαράκου, πέρα από του να μαζεύει τις αριστερές αντιδράσεις μέσα στα πλαίσια του ψευτο-ΚΚΕ. Η υποτιθέμενη κυριαρχία των «Γκορμπατσόφικών» μέσα στο ψευτο-ΚΚΕ, ανοίγει το δρόμο για την κυριαρχία της φιλορώσικης κλίκας μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την ανοιχτή τους πλέον συμμαχία.

Ο αρχηγός Γκορμπατσόφ θα ενώσει τους υποτακτικούς του στην Ελλάδα!

ΟΙ «ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ» ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Στην εισήγησή του, ο Παπανδρέου, στην Κ.Ε. ουσιαστικά έθεξε ένα ζήτημα ιδεολογικοπολιτικού προσανατολισμού. Αυτό που όλοι είπαν «στροφή στην Ευρώπη». Πρωτοπόρος εδώ οι εφημερίδες της πολιτικής δεξιάς, οι οποίες έκαναν την αγκαλιάση! Ο Παπανδρέου άφησε κατά μέρος τις τριτοκοσμικές του θεωρίες, είπαν. Για να δούμε όμως κάτω από την επιφάνεια τι συμβαίνει.

Ο Παπανδρέου είπε: «Ο Τρίτος Κόσμος και το Κίνημα των Αδελφώντων, ως σύνολο χωρών και ως ανθίπαρκο κίνημα, δεν έχουν καμία στρατηγική, αλλά και καμία δυνατότητα παρέμβασης στις διεθνείς εξελίξεις».

Με μια και μάλιστα, απ' ότι βγήκε στην δημοσιότητα, χωρίς καμιά αντίδραση ο Παπανδρέου «διάγραψε» το τερσάστο ρεύμα των χωρών του τρίτου κόσμου, ότι πιο προοδευτικό υπάρχει σήμερα στην παγκόσμια πολιτική σκηνή.

Από πούια θέση ο Παπανδρέου «διάγραψε» τον τρίτο κόσμο. Από την θέση ενός Ευρωπαίου αστού πολιτικού;

Κατ' αρχήν η Ευρώπη δεν έχει τέτοια θέση για τον τρίτο κόσμο.

Η Ευρώπη πέρα από τον ιμπεριαλισμό θέλει τον ανεξαρτησία και έχει σχέσεις οικονομικές, πολιτικές, πολιτιστικές κ.λπ. μαζί του.

Ο Παπανδρέου «διάγραψε» τον τρίτο κόσμο από την θέση του Ρώσικου ιμπεριαλισμού. Του πιο ορκοσμένου εχθρού των χωρών και των λαών της τερσάστιας πλειοψηφίας του πληθυσμού της Γης. Γι' αυτό και η «στροφή» του προς την Ευρώπη, είναι η Ρώσικη πολιτική απέναντι στην Ευρώπη. Αυτό είπε ο Παπανδρέου: «Υπάρχουν δύο τάξεις σε όλη την Ευρώπη. Η μια θέλει την Ευρώπη ετεροπροσδιορισμένη δύναμη σε μια δορυφορική τροχιά των ΗΠΑ και η άλλη τάση για την οποία ενδιαφέρεται το ΠΑΣΟΚ που θέλει να οραματίζεται την Ευρώπη μια δύναμη αυτόνομη και θετικά αυτο-

προσδιορισμένη με ισότητα και δυναμική σχέση προς τις άλλες χώρες. Θέλει και οραματίζεται μια Ευρώπη της Ειρήνης, της ύφεσης και της ανοιχτής συνεργασίας».

Ας προσέξει ο αναγνώστης πως η Ευρώπη του Παπανδρέου είναι «αυτοπροσδιορισμένη» μόνο απέναντι στις ΗΠΑ και όχι απέναντι στη Ρωσία. Πως είναι μια Ευρώπη της «ειρήνης και της ύφεσης» του Γκορμπατσόφ. Από τον Ατλαντικό μέχρι τα Ουράλια, όπως επανέλλειμμένα έχει δηλώσει ο ηγέτης της Ρωσικής κλίκας του ΠΑΣΟΚ, Α. Παπανδρέου.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Στην εισήγησή του ο Παπανδρέου είχε μια και μοναδική πολιτική πρόταση. Την πρόταση για διάλογο και συνεργασία των «δημοκρατικών πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων».

Ουσιαστικά η πρόταση αυτή απευθύνεται μόνο στο ψευτο-ΚΚΕ, γιατί παρά την πλατιότητα με την οποία ο Παπανδρέου έβαλε την πρότασή του, φρόντισε στη συνέχεια να ξεκαθαρίσει με σαφήνεια σε ποιους απευθύνεται: «Σ' αυτές τις δυνάμεις που φέρνουν και ελπίζουν την έξοδο από το σύστημα και μπορεί να συνυπάρξει ένα πρόγραμμα μετάβασης με ορατούς και ενδιάμεσους στόχους για το σοσιαλισμό» ή και ακόμα: «Η επικαιρότητα ενός εθνικού, δημοκρατικού και κοινωνικού διαλόγου καλύπτει μια αναγκαιότητα για την συσπείρωση και την προοπτική των δυνάμεων της Αλλαγής».

Και δεν πιστεύουμε βέβαια πως τα διάφορα κεντροδεξιά τμήματα των αστικών πολιτικών κομμάτων της χώρας «φάχουν» για την έξοδο από το σύστημα με στόχους για το σοσιαλισμό» ή χαρακτηρίζονται από τον Παπανδρέου «δυνάμεις της Αλλαγής».

Το ποιά χαρακτηριστικό όμως στην πολιτική πρότασή του Παπανδρέου, είναι πως όχι μόνο δεν μίλησε για αυτοδυναμία, αλλά για πρώτη φορά με δήλωσή του σε εργασία δημοσιογράφου δεν την υποστηρίζει!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Υπάρχει νέα θέση όσο αφορά την αυτοδυναμία;

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: Κοιτάξτε πράγματι στο κείμενο αυτό γίνεται πολύ σαφής πρόταση και όχι σε ηρετικό επίπεδο συνεργασίας. Οι δυνάμεις της αλλαγής πρέπει να συντονίσουν τη δουλειά τους αν θέλουν να φτάσουν κάποια. Άσχετα από μικροπροβλήματα κ.λπ. αυτό πρέπει να γίνει. Είναι μια πρόταση προς τις άλλες προοδευτικές δυνάμεις. Προς όλες».

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η «αναγέννηση» του ΠΑΣΟΚ είναι μια «οργανωτική επανάσταση» είπε ο Παπανδρέου. Μόνο που δεν καθόρισε με σαφήνεια εναντίον σε ποιους γίνεται. Έκανε όμως ότι μπορούσε για να δείξει πως αυτή στρέφεται ενάντια στα «κατεστημένα εξουσίας» μέσα στο ΠΑΣΟΚ, στην «ταύτιση των θεσμών με τα πρόσωπα» με στόχο «το κίνημα να υπερβεί τον εαυτό του, να εκφράσει ξανά το κοινωνικά επιθυμητό». Πρόκειται δηλαδή για μια «αριστερή στροφή» του ΠΑΣΟΚ, μια στροφή που αναλαμβάνει να την καθοδηγήσει η φιλορώσικη φράζια Γεννηματά, Δαλιώτη, Β. Παπανδρέου. Η λεγόμενη «ιστορική ηγεσία» του ΠΑΣΟΚ.

Και δεν είναι τυχαίο πως αυτή η φράζια διαμορφώνει μαζί με την οργανωτική στροφή και την πολιτική στροφή με φιλορώσικες θέσεις, στις οποίες ο ίδιος ο Παπανδρέου παριστάνει τον «κέντρω» «Αριστερό» ΠΑΣΟΚ - δεξιά κυβέρνηση. Αιτία ήταν η κατεύθυνση στην Κ.Ε. Μπροστά βγαίνει ο Γεννηματάς. Ο οποίος στο όνομα του Εκτελεστικού Γραφείου λέει στην Κ.Ε.: «Ετσι δημιουργείται από τα πράγματα ένας διπολισμός ανάμεσα στην Εθνική στρατηγική του ΠΑΣΟΚ και τη στρατηγική της άρχουσας τάξης, που είναι διαμετρικά αντίθετες. Ο δικοματισμός, που δεν υπάρχει, σημαίνει ενάλ-

λαση, ο διπολισμός που είναι υπαρκτός, σημαίνει πολιτική σύγκρουση».

Αξίζει εδώ να παραθέσουμε ολόκληρο ένα μικρό αρθράκι που δημοσιεύθηκε στην ΠΡΩΤΗ χωμένο κάπου σε μια γωνιά. Γράφει λοιπόν η φυλλάδα του σοσιαλϊμπεριαλισμού: «Η ΜΟΝΗ ίσως πολιτική πρόταση που γίνεται (από τους προοδευτικούς φορείς) είναι αυτή της απλής αναλογικής» τόνισε στην ομιλία του προς την 22η Σύνοδο του ΠΑΣΟΚ ο Γιώργος Γεννηματάς, συνυψίζοντας από πλευράς Ε.Γ. τις εργασίες της συνόδου.

Υπευθυμίζεται ότι το ΠΑΣΟΚ απορρίπτει ευθέως την πρόταση για θεσμοθέτηση της απλής αναλογικής, ωστόσο η τοποθέτηση του κ. Γεννηματά δείχνει τουλάχιστον, ότι πρόκειται για ένα αίτημα που το ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να αγνοήσει. Γι' αυτό και με έμμεσο πλην σαφή τρόπο καταμερίζει τους ρόλους, και πάντως, δεν το αποκλείει στο μέλλον». (ΠΡΩΤΗ 2.6.1987).

ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ - ΒΑΣΕΙΣ

Αυτά είναι τα δύο μέτωπα που έχει ανοίξει το φιλορώσικο μπλοκ.

Και στο μεν πρώτο αφού κάνει την συσπείρωσή του μέσα στο ΠΑΣΟΚ και τις «κινήτοποιήσεις» με τις Επιτροπές του ψευτο-ΚΚΕ, το αφήνει ανοιχτό για τον Οχτώβρη. Είναι χαρακτηριστικό πως η πρόταση των «12 βουλευτών» στη Βουλγαρία την «απλή» αναλογική δεν μπήκε σε ψηφορορία, που αναβλήθηκε για τον Οχτώβρη.

Στο ζήτημα όμως των Αμερικανικών βάσεων, το μέτωπο βρίσκεται σε εξέλιξη. Οι Αμερικάνοι με συνεχείς συναντήσεις διαφόρων υπουργών τους, πιέζουν για γρήγορες διαπραγματεύσεις και για να κλείσουν μια νέα συμφωνία όσο γίνεται πιο γρήγορα. Ο Παπανδρέου με την πρόταση για δημοψήφισμα προσπαθεί να κερδίσει χρόνο και να στήσει τα μέτωπα του. Πίσω από τον φιλοτουρκισμό των Αμερικανών διαμορφώνει το πιο πλατύ αντιαμερικανικό - αντιτορκικό μέτωπο. Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση του Μ. Δασκαλάκη στην Κ.Ε.:

«Μπορούμε να πούμε πως μπορεί να υπάρχουν βάσεις στην Ελλάδα δεν μπορεί όμως να υπάρχουν αμερικανικές βάσεις. Στο ζήτημα των βάσεων δεν πρέπει να αφήνουμε την πρωτοβουλία στις ΗΠΑ. Οι θέσεις μας για ΕΟΚ και ΝΑΤΟ δημιουργούν τους θετικούς συσχετισμούς ώστε να αντισταθούν σε πίναξ των ΗΠΑ που θα συνδυάζονται με την όξυνση των Ελληνοτουρκικών σχέσεων και το Κυπριακό».

Όπως επίσης και η τοποθέτηση του Κ. Ασλάνη:

«Για τις βάσεις, ελπίζω πάντα να μας επινοήσουν ο πρόεδρος εκπληξής σαν εκείνη της απομάκρυνσης Καραμανλή, τότε μόνο θα είμαστε συνεπείς στις θέσεις στην ιστορία και στα πραγματικά ζωτικά συμφέροντα του λαού μας και πιστικότερος ο φιλεργατικός παγκόσμιος ρόλος του ηγέτη μας».

Όμως το ζήτημα της αντιιμπεριαλιστικής πάλης του λαού μας, δεν είναι ένα ζήτημα «εκπληξής». Με τέτοιες εκπληξής, σαν του Καραμανλή, δουλεύουν οι ιντριγκάδοροι πολιτικοί, που ούτε καν τους πρνά από το κεφάλι πως μπορεί η εργατική τάξη και ο λαός να νικήσουν κάθε αντιδραστικό. Σαν τον Παπανδρέου που ο γεμάτος «εκπληξής» αντιαμερικανικός αγώνας του, στοχεύει στην κυριαρχία της χώρας από τον Ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Η εργατική τάξη και εργαζόμενοι σ' αυτή τη χώρα δεν έχουν κανένα συμφέρον από την κυριαρχία της μιας ή της άλλης υπερδύναμης στη χώρα.

Αντίθετα, έχουν κάθε συμφέρον να οικοδομήσουν μια πραγματικά λείψαντα και ανεξάρτητη Ελλάδα, ενάντια σε κάθε ιμπεριαλιστή και εκμεταλλευτή.

... ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Μετά τις αγορές Ρώσικου πετρελαίου (1,5 εκατ. τόνοι το χρόνο), τη προμήθεια ρώσικου ηλεκτρικού ρεύματος (203 GtWh το 1975) και τη συμφωνία εγκατάστασης του ρώσικου εργοστάσιου Αλουμίνας (ύψους επένδυσης 600 εκατ. δολ.), ένα ακόμα βήμα οικονομικής, άρα πολιτικής, εξάρτησης από τη Ρωσία έγινε με την εισαγωγή φυσικού αερίου (φ.α.) που αποφάσισε στις 26/5 το ΚΥΣΥΜ.

Η κατανομή προμήθειας θα γίνεται κατά 77 - 80% από τη Ρωσία το υπόλοιπο από την Αλγερία.

Για την εισαγωγή φ.α. υπήρξε εισήγηση τόσο του υπουργείου Βιομηχανίας, όσο και του υπ. Εθν. Οικονομίας.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Σύμφωνα με την επίσημη ανακοίνωση που εκδόθηκε από το ΚΥΣΥΜ:

● ΑΠΟΔΕΧΕΤΑΙ την εισήγηση ως προς το προκρινόμενο σχήμα προμήθειας και διανομής φ.α. με χώρες προέλευσης τη Ρωσία και την Αλγερία σύμφωνα με τις προβλεπόμενες από την εισήγηση κατανομές.

● ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΕΙ το ΥΠΕΘΟ για:

α. Τη μελέτη και διαμόρφωση του βέλτιστου σχήματος χρηματοδότησης του έργου.

β. Το συντονισμό και παρακολούθηση των διαπραγματεύσεων αντισταθμιστικά οφέλη σε συνεργασία με τα υπουργεία Εμπορίου και Βιομηχανίας, Ενέργειας και Τεχνολογίας.

● ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΕΙ το ΥΒΕΤ για:

α. Τη διεξαγωγή οριστικών διαπραγματεύσεων με τη Ρωσία και την Αλγερία, σε συνεργασία με το ΥΠΕΘΟ, για τους όρους εισαγωγής και προμήθειας φ.α.

β. Τη μελέτη και διαμόρφωση, σε συνεργασία με το ΥΠΕΘΟ, της σχεδίασης και της εκτέλεσης του έργου του φ.α., περιλαμβανομένης και της εισήγησης για το φορέα κατασκευής του έργου και το φορέα ή φορείς εκμετάλλευσής.

Η εισαγωγή από τη Ρωσία θα γίνεται μέσω αγωγού από τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα (Κούλατα).

Το κόστος για την κατασκευή των αγωγών μήκους άνω των 4500 χλμ. που θα διοχετεύουν το αέριο στην κατανομή και των αποθηκευτικών χώρων, θα ξεπεράσει το 1 δις δολ.

Για την εισαγωγή από την Αλγερία προτείνονται δύο λύσεις.

— Μεταφορά του αερίου με ειδικό δεξαμενόπλοιο, αφού πρώτα ιγροποιηθεί, για να μπορεί να αποθηκευτεί από σταθμό υποδοχής.

— Κατασκευή αγωγού, που θα μας συνδέει με το δίκτυο της Ιταλίας.

Πάντως προτάσεις για προμήθεια φ.α. έχουν γίνει και από άλλες χώρες, ενώ υπάρχει και η προτεινόμενη από αμερικανικού ζεύγους επένδυση παραγωγής αερίου, με τη μέθοδο της «ελαφίσιας λιγνίτη».

Η τελευταία αυτή πρόταση συζητήθηκε με πρόφαση κατά την επίσκεψη του αναπληρωτή υπουργού Εθν. Οικονομίας Παπαντωνίου στις ΗΠΑ.

Υπευθυμίζεται η θέση της ΕΟΚ που είναι ότι οι χώρες-μέλη, πρέπει να ενεργούν στα θέματα ενέργειας με πρώτο στόχο τη διασφάλιση της ενεργειακής αυτοδυναμίας και ανεξαρτησίας, και προτίμα την αξιοποίηση των εγχωρίων ενεργειακών πηγών.

Λεπτομέρειες για το θέμα έδωσε σε συνέντευξη τύπου την επόμενη μέρα 27/5 ο ΥΒΕΤ Πεπονής.

ΟΙ ΑΕΡΙΟ... ΛΟΓΙΕΣ ΠΕΠΟΝΗ

Στις ανακοινώσεις Πεπονής, που έγιναν εκτάκτως, είχαν κληθεί τα κανάλια, σχεδόν ολόκληρο το συμβούλιο της ΔΕΠ και ο πρώην γενγραμματέας του υπ. Βιομηχανίας Παπαθανασόπουλος.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις Πεπονής:

1. Δεν έχουν γίνει συζητήσεις για το φ.α. σε κυβερνητικό επίπεδο, ούτε με τη Ρωσία, ούτε με την Αλγερία και δεν έχει συζητηθεί καθόλου το θέμα της τιμής αγοράς. «Τώρα μπαίνουμε σε στάδιο συζητήσεων» είπε ο υπουργός, αλλά δεν προσδιόρισε ποτέ τοποθετείται χρονικά το «τώρα».

Όλα αυτά βέβαια «συμπερασματικά», αφού όχι μόνο δεν υπάρχουν μελέτες, αλλά δεν υπάρχει και πρόγραμμα μετατροπής των εγκαταστάσεων, καθώς και εκτιμήσεις για την αποδοχή του φ.α. από τους διάφορους καταναλωτές.

Και ενώ η προοπτική για την επένδυση είναι από αβέβαιη μέχρι μακροπρόθεσμη, ο Πεπονής δεν ξέχασε να πει ότι στο φ.α. για οικιακή χρήση θα μπει φορολογία, όπως γίνεται και με τα άλλα καύσιμα.

Αναφερόμενος σε άλλες πτυχές του έργου είπε ότι το φ.α. δεν είναι δηλητηριώδες και έτσι δεν θα έχουμε αυτοκτονίες ούτε ατυχήματα.

ΜΙΑ ΚΑΤ' ΑΡΧΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ

Κι αν δεν πρόκειται για έργο «φάντασμα», προεκλογικού στυλ, Κι αν δεν αποτελεί επίδειξη ανυπαρκτής κυβερνητικής δραστηριότητας, αφού η απόφαση του ΚΥΣΥΜ δεν στηρίζεται ούτε σε μελέτες, ούτε σε διαπραγματεύσεις, ούτε πολύ περισσότερο σε κάποιες συμφωνίες...

Τότε κάθε καλόπιστος και προοδευτικός άνθρωπος θα μπορούσε να χαρακτηίσει την εγκατάσταση φ.α. σαν βήμα ποιοτικής βελτίωσης και τμηλολογικής διασποράς των καταναλισκομένων καυσίμων.

Ενας λόγος γι' αυτό θα ήταν επειδή το φ.α. είναι ένα «ευγενές» καύσιμο, που δεν αφήνει κατάλοιπα κατά την καύση του, ούτε εκπέμπει ρύπους, όπως οξείδια του θείου και του ασβέτου.

Ενας άλλος λόγος θα ήταν ότι όπως η εξόρυξη του, έτσι και η μεταφορά του δεν συνεπάγεται περιβαλλοντολογική καταστροφή και αλλοίωση όπως συμβαίνει με τα «μαύρα» καύσιμα.

Για τους λόγους αυτούς είναι ακριβό (αποκαλείται ο «ενεργειακός πρίγκιπας»), η δε τιμή του συνδέεται άμεσα με τη διεθνή τιμή του πετρελαίου.

Αλλά δεν είναι η τιμή του που ανησυχεί τόσο, όσο το ότι με την προμήθεια του ρώσικου αερίου, υποδινομαίον προς 2,25 εκατ. τόνους αργού πετρελαίου, η συνολική εξάρτηση της χώρας μας από τη Ρωσία θα φτάσει στο 22%, των ετήσιων αναγκών της σε πρωτογενή ενέργεια, αν λάβουμε υπ' όψη ότι οι συνολικές ανάγκες είναι 18 εκατ. τόνοι το χρόνο.

Το ποσοστό αυτό δεν είναι απλά υψηλό, είναι επικίνδυνο. Για παράδειγμα, στην ΗΠΑ η χρήση του φ.α. καλύπτει το 1/4 των ενεργειακών αναγκών, αλλά μόνο το 6% των εισαγωγών. Άλλο παράδειγμα Η.Δ. Ευρώπη του 1977.

Όταν μπήκε θέμα για το Ρώσικο αγωγό σηκώθηκε θέλα διαμαρτυριών και ανησυχιών, όχι για την τιμή του, αλλά για τον κίνδυνο που παραμονεύει να μείνουν οι Ευρωπαϊκές χώρες χωρίς ενέργεια σε περίπτωση πολιτικού εκβιασμού. Η προμήθεια τότε αφορούσε μόλις το 4% της Δυτικοευρωπαϊκής κατανάλωσης και όχι το 22% των συνολικών αναγκών ή το 25% των αναγκών των νοικοκυριών, όπως στην περίπτωση της χώρας μας.

Με δεδομένο ότι καμιά χώρα δεν εξαρτά τόσο μεγάλο ποσοστό της κατανάλωσής της από ένα και μόνο προμηθευτή, δεν μπορούμε παρά να δούμε σε αυτή την κυβερνητική πρόθεση το συγκεκριμένο βήματα της εξάρτησης από τη Ρώσικη υπερδύναμη που μεθοδεύει η παπανδρείκη κλίκα.

Βέβαια μόνο ο διπλοπρόσωπος Παπανδρέου μπορεί από τη μια σαν κυβέρνηση να στέρεται στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο γιατί «παράνομα καθορίζει τις τιμές των πετρελαιοειδών, με μυστικές διαδικασίες, ώστε να αποθαρρύνονται οι εισαγωγές πετρελαϊκών προϊόντων από την ΕΟΚ», από την άλλη να μιλάει για το 1992 στη ΓΣ του ΣΕΒ και συγχρόνως να θεσμοθετεί κρατικές εισαγωγές καυσίμων μετά από αυτή τη χρονιά από τη Ρωσία. Αυτό μπορεί να γίνεται μόνο επειδή η Ελλάδα έχει κατά το ένα της μέρος περάσει στη σφαίρα επιρροής της Ρωσίας.